

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Jimmy Cartwright • Ann Heart
• Erdős Sándor • n13 • triarii
• Tumicz Krisztina • Xenothep
• Natali Sanders • maggoth1
• Zspider • R. Harbinger • Zanbar
• SzaGe • edwardhooper
• Baranyi Imre

XV. évf., 9. szám, 2023. szeptember

Bacsa Zsófia

Kucsora Zsolt: Mici c. könyvének egyik illusztrációja

One peace of death

Tanya

INFO BOX

BACSA ZSÓFIA - ILLUSZTRÁTOR

A fiatal mindszentí alkotóművész már az általános iskola mellett is képezte magát, de csak egyetemi tanulmányai végeztével vett részt olyan képzéseken, amelyekkel tudatosan csiszolhatta, tovább fejleszthette művészi képességeit.

Elérhetőségek, online galériák:

Weboldal: <https://bacsart.hu>

Közösségi média: https://www.instagram.com/bacsa_art

<https://www.facebook.com/bacsart>

<https://www.facebook.com/bacsakonyvek>

Szerkesztői köszöntő

Ismét felpörögtek az események a Lidércfény háza táján.

Szeptember közepén könyvbemutatót jártunk Mindszentén, ahol Ujvári Ági kérdezte Bacsa Zsófiát Jillian Rosedale című, nemrég megjelent fantasy regényéről, illusztrátori munkáiról, és sok egyébéről. Az eseményről készült felvételt megtekinthetitek [itt, a YouTube csatornánkon](#), a művésznővel készült interjúnkat pedig mindjárt a következő oldalon olvashatjátok.

Mint arról bizonyára már értesültetek, idén novemberben lesz húsz éves a Lidércfény Online kulturális magazinunk. Ebből az alkalomból olyan nagy fába vágtuk a fejszénket, mint eddig még soha: dokumentumfilm sorozatot forgatunk, amelyben mi szerkesztők arról beszélünk, mi is történt ezalatt a húsz év alatt, hogyan látjuk az elmúlt két évtizedet, mit jelent, mit adott nekünk a Lidércfény, és persze arról is, hogyan látjuk a jövőjét. Reméljük, mihamarabb megoszthatjuk veletek a sorozat első, majd további részeit!

Természetesen nem juthattunk volna el idáig, ahol most vagyunk, az alkotók nélkül. Hiszen ők adták a tartalmat azon felületekhez, platformokhoz, amelyeket mi biztosítottunk a számukra. Így [a YouTube-ra kikerült felhívásunk](#) alapján az ő gondolataikat is szívesen fogadjuk.

Aztán épp ezen a mai napon – amikor ez az AKF még szerkesztés alatt áll – zárul a XIII. Lidércfény pályázat, amely keresztségekben a Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek alcímet kapta. Én magam a beérkezett pályaművek mennyiségéből (jelenleg több, mint harminc novellát kaptunk) már sikeresnek tartom. Ám a zsűrizés felelősségteljes procedúrája még csak most kezdődik! Nagyon kíváncsiak vagyunk, milyen alkotásokat kaptunk!

Természetesen továbbra is mennek a [weboldalunkon](#) a napi frissítések, melyekről [Facebook oldalunkon](#) is rendszeresen beszámolunk.

No meg mindezek mellett az aktuális havi AKF-et is el kell készíteni, hogy ezúton is eljuttassuk a kedves olvasóinkhoz az általunk jónak tartott novellákat, verseket.

Tartalomjegyzék

Interjú

Jimmy Cartwright

Interjú Bacsa Zsófia illusztrátorral

Mindszenttől Thassosig, és tovább. 4

Novellák

Ann Heart - **A természet csendes csodái 7**

Erdős Sándor - **Boom gyermeke. 7**

n13 - **Az elveszett mosoly. 8**

trarii - **Nyílt vízen 8**

Tumicz Krisztina - **Eltűnt! 9**

Xenothep - **Kulcstoll 10**

Natali Sanders - **Beszivárgók 14**

maggoth1 - **Végtelen végítélet. 14**

Zspider

- **Zpercesek - Grimhold, az éhes. 18**

R. Harbinger - **Kőbe zárt öröklét 19**

Sorozat

Zanbar - **Úri passzió – 4. fejezet 24**

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Jimmy Cartwright - **Fordítva 29**

Mozijegy

SzaGe -

A mumus (The Boogeyman 2023). 30

Versek

edwardhooper - **A kósza szél 31**

Tumicz Krisztina

- **Ahogy az árnyék halad 31**

Erdős Sándor - **Őszköszöntő 31**

Natali Sanders - **Bukott angyal... 31**

Baranyi Imre - **Ősz ezüstje 31**

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Interjú

Jimmy Cartwright

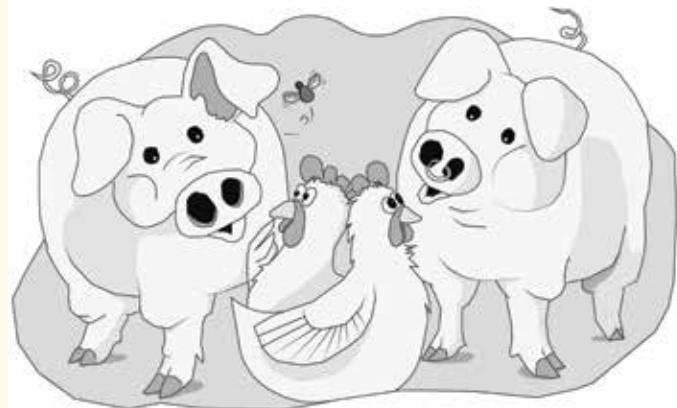
Interjú Bacsa Zsófia illusztrátorral

Mindszenttől Thassosig, és tovább

Bacsa Zsófia neve bizonyára ismerős már a Lidércfény olvasóinak, látogatóinak. Legutóbb a Jillian Rosedale című regényéről írtunk, illetve YouTube csatornánkon tudósítottunk eme könyv mindszei bemutatójáról. Mind a könyvismertetőből, mind a videóból kiderül, hogy Zsófi nem csak ír, hanem csodálatos illusztrációkat is készít. Az alábbiakban erről a tevékenységéről kérdeztük.

– *Kedves Zsófi! Arra kérlek, mutatkozz be néhány szóban! Mit lehet rólad tudni nagy vonalakban?*

– Harmincegy éves, egy gyermekes anyuka vagyok, diplomás agrármérnök, aki Mindszenten nőtt fel és él mai napig. Nagyon szeretem ezt a kis várost, nagyon csendes és ez az alkotáshoz számomra nélkülözhetetlen, a nyugalom és a jó, vidékies levegő. 2015-ben végeztem a Szegedi Tudomány Egyetem mezőgazdasági mérnök szakán, majd 2019-ben szereztem meg Debrecenben a mesterdiplómát (amire nagyon büszke vagyok), viszont a szakmába csak pár hónapot dolgoztam, valamint néha édesapám gazdaságában segíték a papírmunkákban. Az igazi utam 2020-ban a covid beköszöntével indult el és azóta nincs megállás. Elkezdtem itthon dolgozni illusztrátorként. Sok megkeresésem volt mesekönyvek illusztrálására, valamint verseskötetekhez is készítettem már szép alkotásokat. Az élet mindig is a művészet felé sodort, és úgy hiszem, hogy ezen az úton is fogok maradni még nagyon sokáig.

Illusztráció Kucsora Zsolt: Fura egy farm c. novellájához.

– *Ha jól tudom, akkor ecsetet hamarabb ragadtál, mint tollat. Mikor kezdted el grafikával, festéssel foglalkozni?*

– Általános iskola mellett jártam külön egy Alapfokú Művészeti Iskolába is Mindszenten, ahol Törökné Ágoston Margit tanított hosszú éveken keresztül.

Igaz az iskolát két-három évig csináltam, de még utána a magánóráira is eljártam, majd 2006 után következett egy közel két éves szünet, amikor nem rajzoltam semmit, ez azért volt, mert nagyon szerettem volna művészeti középiskolába bekerülni, ami sajnos nem sikerült, és így a kedvem is elszállt a rajzolástól, de szerencsére újra megtaláltam a szerelmet az alkotásban.

– *A családban jellemző volt az alkotás, a művészet szeretete?*

– Igen. Édesapám és bátyám remek műszaki rajzokat készítettek, ami nekem nem nagyon ment. Rajzolni édesapám tanított, még óvodás koromban. Sok festményt néztünk, művészeti könyveket bújtunk, stb., és sok gyakorlással fejlődtem is.

– *Otthon támogattak abban, hogy ilyenekkel foglalkozz?*

– Nem volt ellenükre. Édesanyám nagyon szerette a verseimet, édesapám pedig a rajzaimat.

– *Mondhatjuk-e, hogy gyakorlati ember vagy? Hiszen agrármérnökként végeztél.*

– Én nagyon hiszek ebben a mondásban: A puding próbája az evés. Ami lehet jó, de lehet rossz is. Például a könyvkiadásba szó szerint fejest ugrottam, és el is követtem azokat a hibákat, amiket lehetett, és tudom, hogy sokat tanultam belőlük és nagyobb tapasztalattal indulok neki a következő kiadásnak.

– *Emellett hogyan maradt meg az alkotás, a művészet?*

– Amire szeretnék arra mindig van időnk. A rajzolásra igyekszem minden nap időt szakítani, még ha az egy-két vonást is jelent. De sokszor az az egy-két vonás jelenti a továbbhaladást valami nagy felé.

– **Úgy tudom, néhány éve elvégeztél több művészeti kurzust is. Hol és mik voltak ezek?**

– Az interneten akadtam rá az iskolára, amelynek neve Hollóka Grafikai Műhely. Minden alkotó embernek nagyon ajánlom. Ott elvégeztem egy karaktertervező és egy látványtervező kurzust is, amik csak pár naposak voltak, de annál intenzívebbek. Feladat volt bőven. Emellett meg a Magyar Íróképzőben is képeztem magam. A legelső kurzusukat 2019-ben végeztem el, egy kezdő írótanfolyamot, majd Forгатókönyvírással folytattam, végezetül pedig a Helyesen megírt kézirat kurzusukat is elvégeztem a tavalyi évben, amit megsúgok: aranyat ér. Jövőre pedig nagyon szeretném a Szerkesztői kurzusukat elvégezni. Minden évben találok magamnak olyan kis lehetőségeket, amelyekkel tudom a tudásomat fejleszteni.

– **Milyen technikával dolgozol? Hagyományosan, papírra, vászonra, vagy digitálisan?**

– Sok technikával dolgozom. Papírra, ha dolgozom is, akkor a 300 g-s akvarell papírt tartom előnyben. Nagyon szeretek túlfilcekkel (Pigma micron tollai) dolgozni, és színezni általában akvarellal szoktam, ha fekete-fehér, ha színes.

Vászonra akrillal dolgozom. Úgy gondolom, sikerült kitapasztani azt a típusú festékanyagot, és megtalálnom

hozzá a megfelelő márkát, amit jól lehet kezelni (pl. Crea bokszt vagy a Pentart termékei).

Digitálisan nem olyan régóta rajzolok. Nem könnyű. Sokkal hamarabb elfárad a szemem, de az ember, ha kitarító, azzal is tud csodákat alkotni. Teljesen más világ. Sokkal több eszköz és felület elérhető egy programon belül.

– **Melyik technikát kedveled jobban?**

– Az az adott rendeléstől függ. Az adott technika megadja a rajz báját és varázsát. Minden technikát szeretek, amivel foglalkozom éppen.

– **Van-e kedvenc témád, amikor festesz, rajzolsz?**

– A saját regényszereplőimen kívül madarakat szoktam festeni. A fő háttérmozgatója munkáimnak az élet és a halál ábrázolása. Én a madarakban találtam meg a szenvedélyem már évek óta. Az ő változatosságuk és könnyedségük mindig is lenyűgözött.

– **Jó ideje megrendelésre is dolgozol. Ez hogyan alakult ki, melyik volt az első ilyen képed, illetve milyen munkáid voltak eddig?**

– Legelső megrendésem, ha jól emlékszem Varga Árpád Kétszáz apeva című verseskötetéhez volt négy alkotásom. Igazából sokszor megosztottam a közösségi média felületein a rajzaimat, aztán, ahogy belekerültem a kisebb íróközösségekbe, ott volt, hogy felkértek illusztrálásra és innen már ment minden magától.

Eddigi megjelent munkáimat felsorolom:

Zöldi-Szabó Éva – Mi mesénk 1. című könyvben a Nugát és Pörc kalandjai című mesém és hozzá való rajzom bekeült (2020)

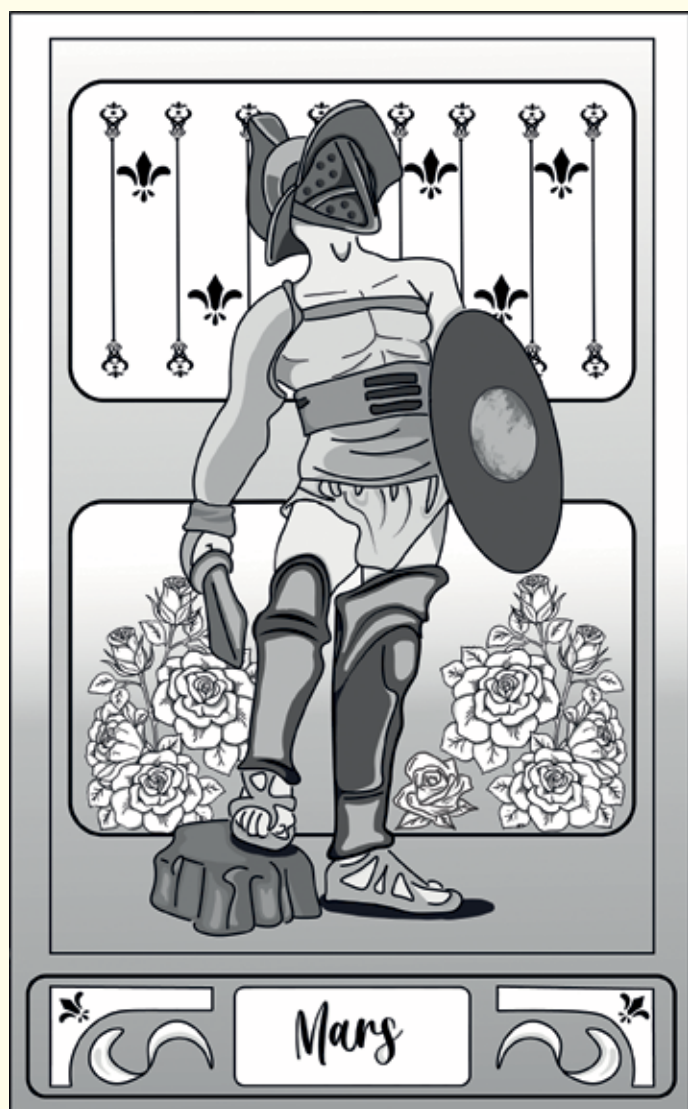
Fajháborúk kora Fátyolszakadás című könyv borítójának tervezése (2021)

Közösségi Írók Céhe – Hétmérföldes mesék c. könyv illusztrálása (2022)

Kucsora Zsolt – Mici című mesekönyvének illusztrálása (2023)

Bacsa Zsófia – Jillian Rosedale című regény illusztrálása (2023)

Jelenleg két projekt is fut a Közösségi Írók Céhével, ahol már az egyik megjelenő verseskötetet én illusztrálok.

Voltak olyan munkáim is, amiket megcsináltam, de nem jelentek meg végül sehol, azokat most nem sorolnám. Festményekből sok készült. Nem is tudnám mindet felsorolni, viszont egy képre nagyon büszke vagyok, és az most kint van Görögországban Thassos szigetén. 70x100 cm-s feszített vászonra készült akril kép egy kvézál párról, aranyozott keretben. A megrendelő meg volt vele elégedve.

– *Vannak-e példaképeid, mestereid, akik hatása esetleg érződik az általad megalkotott képeken?*

– Két nagyon tehetséges grafikus barátnőm van, akikre felnézek: Szabó Borka és Szűcs Flóra. Amikor csak tehetem, akkor mindig kikérem a véleményüket egy-egy munkámról. De az esetek többségében akkor szoktam tanácsot kérni, amikor nem tudom, merre haladjak tovább. Ez akkor esik meg velem, amikor több ötletem is van, és nem tudom, melyik kezembe harapjak.

– *Az ihlet, az inspiráció számos helyről jöhet. Ebből kifolyólag az alábbi kérdést is fel szoktam tenni: alkotás közben hallgatsz-e zenét, illetve úgy általában milyen zenét szeretsz hallgatni?*

– Igen szoktam zenét hallgatni festés közben. Van az úgy, hogy egy zene megihlet, de amikor nekiállok elkészíteni a zenére egy rajzot/festményt, akkor a zene leválik és már csak az érzés hajt előre a rajz befejezéséig.

Zenében mindenevő vagyok. De egy jó nu metál bármikor jöhet.

– *Az ok ugyanaz, mint a fenti kérdésnél. Néha egy film vagy sorozatepizód is beindíthatja a fantáziát. Szoktál ilyen tartalmakat fogyasztani?*

– Nagyon ritkán nézek sorozatot vagy filmet.

– *A fentieket leszámítva meg tudod-e mondani, hogy mi indítja be nálad a kreatív folyamatokat?*

– Erre nincs konkrét válaszom.

– *Mit jelent számodra az alkotás, egy-egy kép elkészítése? Van-e különbség aközött, amikor belső inspirációból indulsz, és aközött, amikor megrendelésre?*

– Engem megnyugtat, ha az adott képet megfestem. Igyekszem mindig a belső inspirációból alkotni megrendelésre is, hogy igazán egyedi munkát adhassak másoknak. Ha nem megy belső inspiráció nélkül, akkor nem is vállalom el a munkát. Voltak ilyen esetek, de szerencsére nem sok.

– *Van-e kedvenc képed magadtól, vagy ez időről-időre változik, ahogy fejlődsz, ahogy egyre több képet készítesz?*

– Nem szeretem megtartani a képeimet. Mert én mindig a hibákat keresem, és meg is találom bennük. Talán egy festményem van, amit nagyon szeretek, és 2017-ben készítettem 50x60 cm feszített vászonra, amelynek címe Kormorán nász. Talán az első madaras festményeim között volt ez és az akkori énemre emlékeztet színeivel.

– *Ha valaki épp a te munkáid láttán döntene úgy, hogy ő is belevág az illusztrálásba, és tanácsot kérne tőled, mit mondanál neki? Hogyan kezdjen hozzá, milyen eszközökre lesz szüksége, esetleg milyen tanintézményeket keresen fel?*

– Tanácsokat csak akkor adok, ha megkérnek rá.

Illusztráció Aurora P. Hill Garabonciás c. novellájához.

Viszont, ami nagyon fontos, és ezt ki is szoktam hangsúlyozni az élet bármely területén, hogy sosem szabad feladni.

– *Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?*

– Vannak tervek bőségesen. De nagyon sokszor úgy vagyok vele, hogy az idő eldönti, melyik projektnek jött el az ideje, hogy megvalósuljon.

Az idei évben szeretnék egy kis pólókollekción elkészíteni a saját mintáimmal. Valamint két kéziratot is dolgozom, aminek illusztrációit magam fogom elkészíteni és még sorolhatnám a végtelenig. Szeretnék kiállításokat szervezni Mindszinten kívül is, hogy több helyen megismerjenek.

– *Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok a szerkesztőség nevében!*

– Én köszönöm a lehetőséget!

BACSA ZSÓFIA

Könyvillusztráció készítés,
karakter és logótervezés,
egydi minták tervezése

+36 70 704-6931

zsofinyec92@gmail.com

Bacsa_Art

@bacsa_art

Ann Heart

A természet csendes csodái

Néhány napra magam mögött hagytam otthonom, hogy új környezetben hódoljak szenvedélyemnek, melyet mindennél jobban szeretek. Egy faházikót béreltem ki, mely nagyon otthonos berendezésével teljesen elcsábított, mikor beléptem ajtaján. Apró, de mégis bájos konyhájával, egyszerű berendezésű hálószobájával és fürdőkádas fürdőszobájával rabul ejtett. Persze láttam már online, hiszen neten foglaltam a szállást, de így élőben még szebb volt. Lepakoltam cókókomat az előszobában és behoztam a kocsiban maradtakat, hogy aztán végre kipihenhessem a hosszú utat.

Másnap elkészítettem a felszerelésemet, és elindultam, hogy felfedezzem a környéket. A ház a falu szélén állt egy nagyobb domb lábánál, mely felé egy kitaposott ösvény csalogatott, így azt követve annak vettem az irányt. Szeretek túrázni. A városi zsúfoltság után jól esik a természet csendes csodájába beleveszni. Természetesen fotógép is volt nálam, így utam során megörökítettem néhány gombát, gombacsaládot, ízeltlábúakat és még egy sünilvel is találkoztam, aki nagyon igyekezett. Néhány kilométernyi gyaloglás után elértem a domb tetejét, ahol egy tisztás terült el. Közepén egy ódon templom romja állt, melynek falára borostyán kúszott, akár egy nagy zöld szörny, mely a maga lassúságával készült bekebelezni. Itt-ott még kilátszottak omladozó falai és

harangtornya, de a természet szép lassan eltüntette a múlt ember alkotta maradványait. A háttérben egy hegyláncolat nyújtózkodott az ég felé, melynek havas ormai belevesztek a felhők takarásába, akár egy szemérmes szűz, aki meztelenségét igyekszik leplezni az idegen tekintetek elől. Egy pillanatra megálltam, majd megláttam egy asztalt padokkal, melyre lepakoltam, és leültem gyönyörködni a kilátásban. Lány, langyos szellő lengedezett, melyben érezni lehetett az ős fanyarkás illatát. Mélyet szippantottam belőle, tudómet megtöltve az avarillatú léggel. A táj lassan színes ruhába öltözött, pompázatos tarkaságával festőivé varázsolva a helyet. Egy katica mászott felém az asztalon, komótosan bandukolva végigjárta annak minden zegét-zugát. Ujjamat nyújtottam, melyre felmászott a kis pettyes hátú, majd szárnyát bontotta és tovaszállt.

A nap sugarai egyre erőtlenebbül érintették bőrömet. Lassan távolodott, bár nem örökre, de néhány hónapig a déli országok népeit melegíti a sugaraival. Mélázásomból egy lehulló falevél térített vissza a jelenbe.

Felálltam és előpakoltam az állványt a festővászonnal, mely arra várt, hogy ecsetem simogatásával kényeztetve színeket varázsoljak hófehér felszínére.

Erdős Sándor

Boom gyermeke

Fáradtan vonszolta vézna testét az erdő sűrű aljnövényzete között. Bundája bőrére tapadt és jócskán borították bogáncsok. A nap már magasra hágott az égen, és Boom gyermeke szomjasan, éhesen róttá tovább útját a céltalanságba. Boom gyermekének hívta magát, hisz nem volt neve, ahhoz túl keveset és magányosan élt, hogy lehetne neki. Az utolsó emlékfoslányok, amik még az erdő magányában töltött napok előtt voltak, a keserű füstszag, ami épp oly keserű, mint a sorsa és az ajtó csapódása. Boom-boom, csak ezt hallotta mielőtt ott hagyták egyedül az erdőben.

Édesanyjától korán elszakították és egy embercsaláddhoz került, ahol eleinte jól bántak vele, ám egy idő után már több ütleget kapott, mint ennivalót. Most sem érti igazán mi volt ennek az oka, ő nem tett semmi rosszat. Pár nap elteltével már itt, az erdőben találta magát egyedül, szomjasan és éhesen. Néhány rossz ízű pocsoljából szomját tudta ugyan oltani, viszont ennivaló nem volt sehhol. Pedig mennyi jó illat volt az erdőben. Élelem illata szállt mindenfelé, ám az élelem ügyesebb és gyorsabb volt nála. Egyetlen esetet kivéve. Épp a szomját oltotta, amikor

elugrált előtte egy furcsa lény. Gyorsan utánacapott és megette, bár az íze nem volt túl jó, de egy kicsit csillapította éhségét. Az erdőben az éjszakák voltak a legrosszabbak. Ijesztő hangokat halott mindenfelől és ő remegve, összegömbölyödve próbált aludni, ám hiába. Félt nagyon.

Már a végkimerültség határán volt, mikor egy oly rég szagolt illat csapta meg az orrát. Az az édeskesen szúrós szag, amit akkor érzett, mikor itt hagyták. Az utolsó erejét összeszedve sietett a szag forrása felé, félelemmel és reménnyel telve. Egy kis kavicsos úton találta magát és meghallotta a hangot. Boom-boom. Apró lábak léptei csikorogtak a kavicson, és a félelemtől összehúzva magát bepisilt.

Két kis kéz emelte fel a bundáját simogatva.

– Anya, anya megtartjuk? – hallotta egy kislány hangját.

– Meglátjuk, mindenesetre hozd ezt a kis szegény jószágot! – mondta egy kellemesen csengő hang.

A kislány az ölébe vette a kiskutyát és beszállt az autóba. Simogatta, becézte, és finom falatokkal kínálta a hálás kis jószágot. Boom gyermeke jóllakottan és a biztonság tudatában végre mély egészséges álomba szenderült.

n13

Az elveszett mosoly

Sehol sem találok, hiába keresgélem. Úgy tűnik, elveszítettem valahol, pedig micsoda remek egy dolog volt. Örömet szereztem vele másoknak és magamnak is.

Roppant értékes kincs, ami eltűnt, akár a kámfor. Hiánya fájdalmas, és így megy ez már évek óta. Azt hiszem, semmi nem pótolhatja. Szükségem lenne rá számos helyzetben.

Viszont ma egy különös dolog történt. A szokásos ebéd utáni sétám közben a késő augusztusi fényekben fürdő parkon sétáltam keresztül.

A mohos gesztenyefák büszkén nyújtóztak az enciánkék ég felé, ahol fodros báránnyelű heverésztek. A széles kőszökök csobogása összeolvadt a nyugalmmal és az apró madarak csicseregésével. Valahonnan messziről édes-bús hegedűszó áradt és kapott szárnyra a meleg széllel, aminek kürtőskalács illata volt.

A boldogság tapintható masszává állt össze előttem és a tökéletesség érzése kétvállra fektetett.

Azt hiszem, abban a percben jöttem rá, hogy a mosoly nem is veszett el. Végig itt volt velem, csak valahogy belülről került.

triarii

Nyílt vízen

Először evezek a nyílt vízen. Egyedül vagyok. Bármerre nézek, iszonytatos víztömeg, alattam tátongó mélység. Sokat olvasni öreg, vén tengerészekről, akiket rabul ejtett a tenger. Mindig is, valamiféle távoli, elérhetetlen messzeségben lévő elvont lelkeknek gondoltam őket. Egy Szabolcs-megyei kis településről származok, amelyet homokdűnék vesznek körül. Messze születtem a nagy vizekhez, messze ahhoz, hogy valamikor is közelebb kerüljek hozzájuk. Most eljött az ideje. Nem hittem volna, hogy a találkozás ilyen mély érzéseket fog kiváltani belőlem. Habár mindig is romantikus kalandortípusú voltam, és a kalandjaimban mindig megláttam a mélységet, és a misztikumot, ebben az esetben más volt a forgatókönyv. Nem vártam különlegességet, az talált meg engem. Megtalált, letaglózott, és örökre rabul is ejtett.

Régebben nézegettem a magyar tengeren sikló vitorlásokat. Nem érttem, mi értelme van. Ugyanazon helyeken köröznék, akár napról napra? Mi lehet ebben az izgalmas?

Idén kezdődött el az őselem vízzel való kapcsolódásom egy új szintje. Idén nyáron majdnem minden szabadidőmben, hétfvégéken vízitúráztam. Minden más programot lesöpörtem. Elkezdett teljesen magába szippantani. A vízpart, ahol érezni az őselemek mindegyikét. Víz, föld, levegő és a tűz (napfény formájában). Uralkodónak, királynak érzem magam ezen a helyszínen, ahol te magad irányíthatod az őselemek behatását. Szinte mindennek ura vagy. Most, nyílt vízen tetőzik ki ez az időszak.

Euforikus érzés fog el. Az óriási, alattad lévő, rejtélyes víztömeg. A vízi világ, melyet nem alakított ember,

melyet nem hódított meg semmilyen mesterség. Olyan energiákat érzek, amit sehol máshol. Az élet sugárzik alulról. Érzem ezt az isteni csodát, melyet háborítatlan őserdőben sétálva érezhet az ember. Magától értetődő természetesség. De ez más. Ehhez még hozzáadódik a milliányi természetes élet energiája. Itt minden a helyén van, nem értelmezte át zavart emberi elme.

A nyílt víz megtestesíti számomra a létezését is. Csak a felszín látod. A legtöbb ember csak azt látja. De érzed, hogy az egész alatt valami más van, valami óriási energiákat érezni. Ez maga az élet misztikuma.

A szél feltámad, és a visszaút szenvedéssé válik. Az izomerő ideje jött el, hogy borulás vagy nagyobb baj nélkül megússzam. A víz megtanít mindig résen lenni, és nem hagyja, hogy eltunyulj. A földdel ellentétben, ami teljesen elkényelmesítette az embert. Tompává teszi az agyat, és szép lassan belül megöli azt. Kényelmes járnai a földön, nem történik semmi izgalmas. A szél csak kicsit felkavarhatja a földet, és legfeljebb néhány porszem mehet az ember szemébe. Ebben a világban eltűnik ez a kényelem. Ez a föld nélküli létezés birodalma. A városi, szagos betonréteg-nélküliség.

Más ember lettem. Megéreztem egy csodavilág határát. Kicsit benéztem az ablakon, és amit láttam, az elvarázsolt. Menni fogok tovább, meghódítani, benne lenni minél mélyebben. Vitorlással, kis hajókkal, bármivel. Amikor régebben hegyet másztam, ugyanezt éreztem. A csodálatot a magas hegyek háborítatlan világa iránt. Vagy egy csodás szerelmi kapcsolat mámore. Van-e értelme a létezésnek ezeken a csodákon kívül tán?

Tumicz Krisztina

Eltűnt!

Gumikerekeken gördülő székekben ülök – kiengedem a gőzt, vele a pár éve hiányzó életem –, a kilátóban előttem állványon távcső. A távcső rezén végigsimítom az ujjam, beélesítem a lencsét, közelebb húzom magam, aztán meg nézem benne a lenti nyüzsgő várost. Az utakon túlkülő autókat. Az épületek között és a tűzfalak alatt rohanó embereket, ahogy az utcán a cipőjük a régi cipők nyomában gázol. Arrébb gurítom a lábammal kissé a széket. A város északi szélére lövöm a fókuszot. Így most a jelenben élek. A lencsében egy járdát látok, előtte fehérre festett zebra, mögötte kavicsos rakpart.

A város északi részén egy nyugdíjas korú, ősz hajú asszony belép a rendőrség ajtaján.

Kivörösödik a szemem.

Közvetlenül az épület sarkán álló hirdetőoszlopra munkaruhás férfi felragasztja a plakátot. „Eltűnt!” áll rajta nagy betűkkel és az írás alatt mosolyog a plakátról egy jóképű fickó.

Odébb egy jó kondiban lévő fiatalember, farmerben és fehér pólóban rohan, hogy elérje a helyi buszt. Felszáll a tömeggel. Becsukódik mögötte a levegővel záródó ajtó. Elindulnak a fekete gumikerekek, és később a férfi a déli irányba guruló buszból a plakátot nézi.

A busz rákanyarodik a belvárosba vezető útra. Elhalad a bank előtt, mellette posta. Szemben egy áruház, lépcsőjén suhancok cigiznek. Kirakata előtt pár nyugdíjas üdvözlí egymást és egy fiatal pár bámészkodva álldogál.

A város dél felé eső részén van a régóta működő taxiállomás, ahol most az aszfalton üresen állnak a helyek. Közeledik arra egy csinos szőke nő, közben beszélget valakivel a mobilján. Mire odaér a parkolóhoz, épp beáll egy taxi. Beszáll a fiatal szőke – baromi jól néz ki –, és elindul vele a taxi. Lassan haladnak a mellékutcán a rakpart felé. Az utca másik oldalán kutyát sétáltat egy nő. Elmegy két idősebb asszony mellett. A kutya ugat. Az idős nők tűzgéppel rakják fel a plakátot egy vastag fa törzsére.

A taxi néhány kilométerrel távolabb már szabadon száguld a szélesebb úton, majd hirtelen fékez. Egy anyuka rángatja a zebrán a fiai karját. Kiabál. A két fiú rohángál. A sofőr lehúzza az ablakot, kikönyököl, a hőség egyenesen átszivárog a napbarnított, tetovált karján. A fiúk és az anya átérnek az utca túloldalára. A sofőr gázt ad.

A hátsó ülésen ül a csinos szőke nő. Átnéz a sofőr kidolgozott válla fölött. Messzebb rendőrök CB-rádióznak a helyi étterem melletti sarkon, aminek az ajtaján kilép egy

fickó. A kezében slusszkulcs, csippant egyet, mire a terepjáró lámpái felvillannak. A fickó beszáll a fekete Tranzitba, majd elhajt a városból kivezető főúton.

Az északi részről érkező busz megáll a rakparti megállóban. A tömeggel leszáll a férfi, a fehér pólója fénylik a napon. Mellette egy idős férfi a szívéhez kap, majd összesik. Egy alacsony növésű fickó hívja a mentőket. Egy kutyát sétáltató nő a fekvő férfihez szalad, leguggol hozzá. Közben egy üzlet bérlője a négykerekű kukáját üríti, a mozgóbüféknél suhancok röhögnek, és hot dogot majszolnak.

A fehér pólós férfi ránéz az órájára, aztán gyalog, sietve továbbmegy dél felé. Pár száz méterrel arrébb fékez egy szemeteskocsi. Leugrik róla két férfi narancsszínű melényben. Felkapnak a járdáról egy műanyagkukát, és a hulladékot hangos zörgés és kiabálás kíséretében a szemeteskocsiba döntik. A narancskabátosok összepillantanak, kész, mondják egymásnak. Az üres műanyagkukát visszagurítják a járdára, intenek a sofőrnek, aki rálép a gázra, és egy házzal előrébb gurul a kukásautóval. Megáll. Éppen a ház falára néz. Rajta egy kopott plakát. A feliraton az áll: **Eltűnt!** De a keresett személyt már rég lemosta róla az eső.

A téren a kilátóm előtt megáll a taxi. Kiszáll a szőke. A sofőr szabadra állítja a kocsit tetején a taxijelzést, és újból besorol az utcai kocsiforgalomba. A szőke csak áll. Körülnéz. Kinyitja a táskáját, keres benne valamit. Eközben pár utcával messzebb szirénázik egy mentő, suhancok hot dogot esznek, az összeesett ember mellett a telefonba beszél egy férfi, egy nő sír, a kutyája csahol.

A város északi részén az ősz hajú asszony megérkezik a házához a rendőrségről. Felnéz a tömbre. A harmadik emeletre. A lakása ablakán szikrázik a napfény. Sóhajt egyet, és elindul felfelé a lépcsőn. A lépcsőház bejáratánál összefut a házból kilépő rendőrökkel – egy hisztérikus nőhöz és két kiskorú fiához hívták őket. Az idős hölgy ismerősen köszönti őket. Az egyik rendőr kezéből ekkor egy letépett plakátot kikap a szél.

A szőke a téren bezárja a táskáját. A telefonját tartja a kezében. Nézi rajta a kiválasztott jepeg-fájlt. A fotón egy plakát van, olyan, mint a városban a hirdetőoszlopokon. Felnéz a kilátóra, áll és vár. A nőhöz odafut a busszal érkező fiatal férfi.

Hátralököm a guruló székem. Felállok. Kisétálok az épület párkányára és lenézek. A fiatal férfi és a csinos szőke nő felnéznek rám.

Xenothep Kulcstoll

Eme írást a Gyűjtőnek ajánlom.

Noha nehezemre esik leírni a dolgokat, bár talán jóval kevesebb bennük a misztikum, mint azt én gondolom, vagy sejteni vélem, mégis megteszem, mert azóta nyomja a lelkemet, és mert minduntalan eszembe jut, ahogy szavalni kezdi versemet abban a sötét padlásterben, amely az otthona volt. De nem – az igazi oka mégis az, hogy eme történetet is pont azzal a tollal írom, amelyet tőle kaptam, és soha-soha nem hagyja, hogy elfeledjem. Valahányszor végre beesteledik, meggyújtok három gyertyát, behúrom a függönyöket, és akkor veszem csak elő bársonybélésű dobozából.

Tulajdonképpen mindenem megvolt a legújabb történethez.

Csend, nyugalom, magány, hangulat, egy üveg tinta, egy pohár keserű tea, az előre betekert cigaretták egy szelencében, és jó pár köteg üres papírlap az asztalomon. Megropogtattam az ujjaimat, mélyet sóhajtottam, majd a tollamért nyúltam.

Bosszúsán néztem asztalomat. Itt van végre az a perc, amikor egyetlen halk szívdobbanásnyi idő alatt átléphetek bármilyen határt, a papír lassan halványuló négyzetgégén keresztül megláthatom a másfajta igazságokat és valóságokat, mindezt formába rendezhetem, rímekbe szedhetem, alkothatok szabadon, mert most én vagyok a legfelsőbb hatalom, minden az én akaratom szerint történhet, erre fel egy alapvető apróság áthúzza terveimet. Illetve még csak át sem húzza, hiszen ahhoz jelen kellene lennie. Bár, ha itt lenne, akkor nem húzná át, de így, hogy nincs itt, megteszi.

Hol a tollam?

Tudtam, hogy szorít az idő. A múzsa csókjától még bizsergett ugyan a homlokom, de ez mulandó dolog, mint minden más is, tehát nagyon igyekeznem kell, ha ki akarom használni. A madárnak is kellenek a tollak, ha szárnyalni akar, akkor én mit szóljak...? Lehunyttal szemmel dőltem hátra, mélyet sóhajtván. Ma nem fogok írni, úgy érzem. Viszont ez így nem maradhat, ez tűrhetetlen állapot, mitöbb! Hanyagság a részemről. Azonnal el kell mennem a Gyűjtőhöz.

Viharkabát, kalap, sétabot, esernyő, és a cigarettáim közül egy. Még odabent gyűjtöttem meg, nem volt kedvem a széllel civódni, aztán kiléptem szülővároskám zordon estéjébe. Az eső szakadt, tette a dolgát, a szél azonban fújtt keresztbe, lentől fel, a sarkokban kicsiny tornádóként őrzöngve, de úgy tettem, mintha csak szelíd nyári délután lenne, bár arckifejezésemet kissé rezignálnak éreztem. A sétabotra az égvilágon semmi szükségem nem volt, de furamód az emberek szemében ez státuszszimbólummá vált, mióta első verseskötetem megjelent. Valahová beléptem, megismertek, köszöntek, és felsúgtak:

– Itt az Író!

Azon ritka alkalmakkor, amikor hűségese botomat nem vittem magammal, soha nem köszöntek előre, a sugdolózás is elmaradt, legfeljebb némi zavar futott át arcukon. Ő az, nem ő az...? Hasonlít, de... Egy bot teszi az embert errefelé, így van ez. Néha kedvem lett volna odamondani, hogy: – Emberek! Az író legfőbb eszköze a toll! Próbáltatok már sétapálcával verset írni...? De ezek bosszantó apróságok ahhoz képest, hogy késő este az elemek dühöngésének kellős közepette küldetést kell teljesítenem egy közönséges lúdtollért. A Gyűjtő kinn lakott a város szélén, tehát otthonomhoz képest viszonylag nem túl messze. Hamar odaérhettem volna, ám a repedezett járdákon felgyülemlett víz minduntalan megakadályozott. No, úszni azért nem fogok...

A legöregebb városrészen át vezetett utam; amint lefordultam a sugárútról a Régi Sikátorba, mintha egyben visszamentem volna úgy száz évet is az időben. Itt az utcáknak nem voltak neveik, egy külön kis város lapult csendben a nagy városon belül, egész pontosan a szélén, beékelődve a Déli Sugárút, és a folyó közé. Ilyen találó elnevezések persze akadtak, mint Régi Sikátor meg Régi Negyed, valamint a Régi Templom... Itt az ember még önmagát is réginek érezte. Igaz a kandeláberekben modern izzók szórták a nem túl sok fényt, de a kinézetük ugyanazt az avittas, kopott képet mutatta, mint száz éve. Itt megállt az idő. Szűk kis macskajárókon fel, düledező lejtőkön le, egyik sikátorból ki, másikba át, végül elértem utam végét. Megálltam az ódon épület előtt cigarettámat az örvénylő vízbe dobva, és a kopogtató felé nyúltam. Az ajtó nem koppant, hanem kongott, zavarba ejtően, és valamiért túl hangosnak éreztem, mintha odaát nem egy szűk kis előszoba lenne, hanem valamiféle mohos barlang. Fejemet lehajtva hallgatóztam. Tudtam, hogy az ablaktáblák be vannak szögezve, és odabentről vastag, fekete sötétítő fedik az üveget, esélyem sem lett volna fényt látni mögöttük. Az épületet épp elégszer láttam már kívülről; kételemeles, jellegtelen, meghatározhatatlan stílusban épült ház, mely az utca felé dől, akárcsak az összes többi is végig a soron. Valami neszezést hallottam, aztán valami nyekergést, felpillantottam. Az ajtóban keskeny lesablak nyílt, a mögötte honoló homályban nem láttam senkit. Bentről halk, reszelős suttozás hallatszott:

– Menjél a Pokolba!

Tudtam, hogy modortalansága nem nekem szól, tette vidámsággal hajoltam meg:

– Gyűjtő! De jó hallani a hangodat! Az Író vagyok.

Válaszként becsapódott a lesablak, majd azonnal idegtépő csikorgás harsant fel. Tartott vagy öt másodpercig, aztán halk nyiszorgással kitérült maga az ajtó.

– Biztos...?

Hátraléptem a lámpafénybe, és lekaptam a kalapomat.

– Én vagyok.

Ekkor valahonnan előhúzott egy épphogy pislákoló gyertyát, és félreállt.

– Jöjjél... – köhögte karcosan. Gyorsan beléptem az esőről, majd szorosan lehunytam a szememet, hogy minél hamarabb hozzászokjon a sötétnél egy árnyalattal világosabb homályhoz. A Gyűjtő a falnál állt a folyosó végén, onnan nézte, amíg megszabadulok vizes viharkabátomtól és kalapomtól. A gyertyát egy polcra tette, így annak fénye éppen az arcára esett. A hangjával szöges ellentétben állt arca. Egy jóvágású, mosolygó fiatalembert láthatam, vállig érő, hófehér hajjal, az összképet mindössze élénkörös szemei rontották némileg. Ruházata alig különbözött enyémtől, csak nem viselt mellényt inge fölött, és minden darabja koromfekete volt. Albinónak született, egy utcalány nem tervezett gyermekeként, így gyermekkorát különböző árvaotthonokban töltötte. Nem csak a kinézete miatt vált különccé, hanem érdeklődési köre, és a korán megmutatkozó tehetsége miatt is. A legkülönbébb alapanyagokból szerkesztett ötletes ördöglatokat; amit ő bezárt, azt rajta kívül senki nem tudta kinyitni, ő előtte azonban nem maradhatott zárva semmi. Körülbelül ennyit tudtam meg róla különös barátságunk hosszú éveit alatt. Úgy élt, mint egy vámpír: gyűlölte a fényt, kerülte az embereket, szótlannul, magányosan tengette napjait a sor utolsóelőtti házában. Éppúgy lehetett harminc éves, mint ötven, és csak egyetlen biztos dolgot ismertem vele kapcsolatban, hogy nála megtaláltam, bár mire is volt szükségem.

Egy intéssel beljebb invitált. A gyertyatartót nekem hagyta ott, ő kitűnően látott a sötétben. A ház belülről modernebbnek tűnt, mint kívülről, bár furcsa anakronizmusként hatott a rénszarvas agancsokból összetákolat hatalmas csillár telis-teli modern izzókkal, 'mely fekete láncokon függött a fogadóhelyiségben. Soha nem láttam, hogy világított volna, és amint elképzeltem morbid árnyékát, nem is hiányzott annyira. A helyiségeket spártaian egyszerű berendezés jellemezte, és rend uralkodott mindenhol, de ez nem árulkodott az itt élő jelleméről. Inkább olyan benyomást keltett a ház, mintha senki nem lakná, régóta elhagyatottnak tűnt. A Gyűjtő nem használta az alsó szinteket, a padlástérben élt. A lépcsőház alaprajzát elképzelni sem tudtam, minden lépcsőfokot eltérő magasságúra építettek, vagy talán eltorzulhattak, a fordulók teljesen logikátlanul követték egymást, és a korlátot a falra szerelték, a baloldalra. Egyszer lenéztem, és meglepetésemre nem az alsó szint padlózatát láttam, hanem egy végtelen kiterjedésű sötét űrt. Házigazdám mosolyogva vont vállat, amikor erről kérdeztem.

– Beszakadt a pince.

El nem tudtam képzelni, mekkora pincéje lehetett a háznak, főleg itt a folyótól alig húszméternyire. Próbáltam logikát találni a dolog mögött, aztán rájöttem, hogy ez megoldatlanul merül feledésbe. Néha, főleg ilyen morózus estéken otthon eszembe jutott, hogy a Gyűjtő élete remek témaként szolgálhatna egy gótikus írásom alapjául, de aztán berzenkedtem nekifogni mégis.

Most végre-valahára elértük a felső szint utolsó fordulóját. Gyűjtő nem szólt egy szót sem, és amint fújtatva megálltam mellette egy csukott ajtó előtt, feltűnt, hogy ő még csak gyorsabban sem szedi a levegőt.

– Bizony barátom, a dohányzás számtalan hátránya közül az egyikkel szembesülsz most.

Megint megborzongtam, amint ki nem mondott gondolataimra reagált, pedig már igazán hozzászokhattam volna. Néha annyira simán folytatta hangosan egy gondolatmenetemet, mintha csak olvasott volna bennük. Erre nem tudtam mit felelni, csak zavartan elmosolyodtam. Ő belökte az ajtót, 'mely sokkal halkabb nyikorgással tárult fel, mint a bejárati. Sehol nem éreztem a házban dohos szagot, most is kifejezetten friss levegő áramlott felém. A látszattal ellentétben házigazdám a bezártságot sem bírta, így a padlástérbe épített széles terasz ajtajai mindig tárva álltak, bár gondosan elfüggönyözve. A padlást nem taglalták falak, az egész ház hosszában nyitottra építették. Körös-körül könyvek polcokon, könyvek a földön, könyvek kosarakban, és dobozokban, egy festőállvány a falnál, rajta üres vászon, a túlsó traktusban pedig, az egész falat beborító sötét mintázatú takaró előtt egy hatalmas íróasztal, rajta egy földgömb, pár ív papír, tintásüveg, egy-két atlasz, meg egy nyitott könyv. Gondolom alvásra, étkezésre, és tisztálkodásra az alsó szintek erre megfelelő helyiségeit használja. Fiatalosan lépdelt az íróasztal mögé, majd szembefordult velem.

– Minek köszönhetem kései látogatásodat?

– Öhm... Nos, éppen nekifogtam volna az írásnak, 'midőn eszembe jutott, hogy viseltes író tollam vége elhasadt, és éppen tegnap reggel hajítottam szemétre. Tehát egy tollra lenne szükségem.

Fejét szinte pajkosan oldalra hajtva mutatott rám, és felnevetett. Nevetése egészségesen csendült, nyoma sem maradt hangjában a máskor megszokott rekedtes tónusnak. Nem tudom, mit találhatott ennyire viccesnek a dologban, de ezt is különcségenek tulajdonítottam.

– Egy toll...! Remek!

Megfordult, és a fali takaróhoz lépett. Mielőtt fellibbentette volna, megállt egy pillanatra.

– Itt várj, kérlek!

Minden alkalommal így ment ez. Gondolom, a takaró mögött egy raktárféle lehetett. Hogy honnan szerezte be a dolgokat, és miért itt tárolta, sosem kérdeztem, elég volt nekem, hogy bármit kérhettem, az mindig akadt nála. Kaptam már tőle olyan remek minőségű tintát, hogy a mai napig sem fakult egy jöttányit sem. A bal oldali falnál álló könyvespolchoz léptem, és szórakozottan böngésztem a könyvek címeit. Mindig ezt csináltam, és mindig zavarba is jöttem. Nem is címeknek tűntek, hanem szójátékoknak, ráadásul egy számomra ismeretlen nyelv szavaival keverve. Aptiche-i Kéziratok, a Rossz Tanítás, Vurdre Eyalik, Niddhoggr Vére, Infandus Dholeum, és hasonlók padlótól plafonig. Sosem mertem venni a bátorságot, hogy egyet is levegyek, és beleolvassak. Ősrégieknek tűntek, némelyik már széthullott, borítója leszakadt, és csak egy madzag tartotta össze lapjait.

A Gyűjtő hamar visszatért, kezében keskeny kis dobozka.

– Ím' az író kardja.

– Valóban... bár ma estére a Pegazus elszaladt.

Ezen megint jót nevetett. Közelebb léptem, mire letette az asztalra, és felém tolta.

– Vagy nevezem kulcsnak inkább?

– Kulcsnak?– kérdeztem vissza.

– Ha én ki akarok nyitni valamit, ahhoz kulcsra van szükségem. A megfelelő kulcsra. Úgy gondolom, az írónak is szüksége lehet efféle, amint az ő saját belső világába lépne. Néha már-már irigy vagyok rád, Író!

– Miért?– kérdeztem kíváncsian.

Arca mélázó lett.

– Néha olyan jó lenne, ha elmehetnék... Valami olyan helyre, ahol teljesnek érezhetem magamat. Ahol a fény nem zavarja a szememet.

– Hát miért nem írsz?

Elmosolyodott.

– Ahhoz nincs tehetségem. Megnézed hát?

Felemeltem a dobozkat, felpattintottam a tetejét, majd belenézve megborzongtam. Egy madártollat láttam, kétségtelen, de bármire megesküdtem volna, hogy nincs az a madárhatározó, amelynek segítségével beazonosíthattam volna, hogy mely' faj viselhetette. Karcsún, hófehéren fénylett a doboz sötétvörös kárpitján, csak a szára felé sötétedett el, ott olajos feketén csillogott, és az a kényszerképze-tem támadt, hogy ha megérintem, a fém hidegét fogom tapintani. Házigazdám leült, miután engem is helyvel kínált egy karosszékben, majd intett.

– Rajta! Vedd hát kézbe!

Szinte félnken nyúltam érte, két ujjam közé fogva szá-
rát. Meglepően súlyosnak éreztem, mintha valóban fém-
ből lenne. Gyűjtő rám mosolygott.

– És ím', minden a helyére kerül.

– Mondd barátom! Miféle szerzet szárnyából származik eme toll?

Arca ünnepélyes jelleget öltött, karjait összefonta mell-
kasa előtt.

– Caneotigrah Nocturno. Éjjeli ködmadár. Egy gyönyörű, hegyvidéki ragadozó. Sajnos már kihalt.

Éjjeli ködmadár...? Csodáltam a tollat, és éreztem, amint egyre nő zavarom. Rendben, nem vagyok biológus, és nyilván nem ismerhetem a világ minden élőlényét, de abban egyre biztosabb lettem, hogy eme lény nem Isten teremtménye. Felpillantottam.

– És mit kérsz érte?

Egy rövid időre elgondolkodott, majd felderült az arca.

– Írj nekem egy verset!

– Verset... neked? Miről szóljon?

Legyintett.

– Mindegy. Élvezettel olvasom a műveidet, bármiről is szóljanak.

Ezzel ismét meglepett. Sosem gondoltam volna, hogy valaha is a kezébe kerül bármely' művem. Nyilván láthat-
ta hitetlenkedésemet, mert feltartotta mutatóját, majd halkán szavalni kezdett.

*„Fogyó Hold jön homály, kezemben halott madár tolla, de
Sötétedik ismét, reményeimét döntve romba, hiszen
Eltelt nap nap után, este elkerül az álom, régen
Letettük a fegyvert, de békémet nem találom*

*Kardot tollra, szívemet láncra, romantika...? Kútba veled!
Csak ne érezném úgy ismét, hogy minden elveszett...”*

Nem tudván uralkodni magamon, felkiáltottam.

– De hát ezt te nem ismerheted! Eme verses kötetem sosem került nyomtatásba! Aznap este, amikor kézirataim bevittem a műhelybe, az épület szomszédságában álló pékség kigyulladt, és a tűz mindenüvé elért. A kézirat elveszett, és mivel a kiadó rossz ómennek tekintette az eseményeket, az a huszonnégy versem sosem került a közönség elé.

– Így van – bólintott szomorúan. – Ám én kimenekítet-
tem egy elkészült példányt. Félteve őrzött darabja ez gyűj-
teményemnek, sok egyébvel együtt.

Szavam elakadt. Próbáltam elképzelni, amint a sötét
éjszakában őrző tűzbe veti magát, csakhogy felkapjon
pár könyvet a sajtógépek közül. Bár ez talán jellemző lehe-
tett rá... Széttárta karjait.

– Ne haragudj, ha felzaklaltalak! Talán szólnom sem
kellett volna róla.

Előrehajolt, és íróasztalának fiókjából előhúzott egy
könyvet. Borítója megpörkölődött kissé, de kétségtelenül
az én nevemet láthattam az elejére nyomtatva, alatta a
címadó vers címével. Felém nyújtotta, ám vonakodtam
elvenni. Nem akartam megsérteni modortalan viselkedés-
sel, így zavaromat leplezendő elmosolyodtam.

– Semmi, semmi, nem érdekes... csak meglepődtem. Az
ember nem feltételezi, hogy valaki egy könyvért a tűzbe
ugrik.

Felhúzta szemöldökét.

– De hát nem egy könyvet hoztam el! Tizenegyet sike-
rült épségben megmentenem, aztán a padozat beszakadt,
és nem akartam többet kockáztatni. Amikor az épület
összedőlt, a pinceablak maradt az egyetlen kiút. Nem
sokan múltok, de megérte!

Színőrülségnek tartottam ezt, ám gondolataimat böl-
csen megtartottam magamnak. Ő folytatta:

– Persze örülségnek tűnhet számokra, számomra azon-
ban a könyvek felbecsülhetetlen értékkel bírnak. A terasz-
ról pont arrafelé látni, és amikor megérezvén a füstöt
kinéztem, azonnal tudtam, hogy a nyomda lángol.
Odasiettem, remélvén, hogy nem érek oda túl későn.

Ezek után az irodalomra terelődött a szó, hosszasan
értekezünk modern, és rég holt költők szerzeményeiről,
végül egy sóhajjal álltam fel.

– Köszönöm a beszélgetést és a tollat, Gyűjtő! Igazán
remek kis estém kerekedett a bosszúságom ellenére is.

– Részemről – hajolt meg kissé, majd levezetett az agy-
rémbe illő lépcsőházon a kijáratig. Már az ajtón kívül áll-
tam, amikor megfogta vállamat.

– Majd' elfelejtettem... Nagyon fontos pedig. Soha ne
tedd ki a tollat a tűz fényénél erősebb sugárnak, pláne
közvetlen napfénynek! Nem állhatja – hamar tönkremegy.

Megköszöntem a tanácsot, majd felkészültem egy kelle-
mes sétára az óvároson keresztül. Az eső már elállt,
semmi nem zavart a gondolkodásban, noha zsongott a
fejem. A toll, 'mely elenyészik a napfényben...?' Miféle
madár viselhetette? Lelki szemeim előtt egy sasféle nagyra-
gadózó jelent meg hófehéren és hatalmasan, de a szemeit
nem tudtam elképzelni, minduntalan vak, fényesen csillo-
gó feketeséget láttam csak, mint amilyen egy holló szeme
lehet. A kép nyomasztott, így elhessegettem, és a Gyűjtő
által kért vers témáján kezdtem gondolkodni. Elképzelésem
sem volt, mit is írhatnék neki, úgy gondoltam a megfelelő

időben talán eszembe jut. Hazaérvén a tollat dobozostól az asztalomra tettem, majd sietve aludni tértem.

A verset egy hétre rá írtam meg, lázálomban szinte. Makacs légúti fertőzés döntött le lábamról, jártányi erőm sem volt, mégis, amint a vers képei agyamba tolakodtak, egyre erősebb készletést éreztem rá, hogy mihamarabb papírra vessem őket. Ez volt az első alkalom, hogy a tollat használtam. Az írás velem új élménynek bizonyult. Bár élesnek tűnt, mint egy tör, még a rosszabb minőségű ívpapír rostjait sem tépte fel, úgy siklott a szavak fölött, mintha viaszra karcolnám azokat. A vers hosszú lett, dinamikus, és ahogy egy kritikus fogalmazott: távoli. Soha nem látott tájokról szólt, egy hegyről, amelyen egy ismeretlen ragadozómadár fészkel, és indul portyára az éj sötétjében. Szerettem volna elvinni a Gyűjtőnek, ám még hetekig nyomtam az ágyat ezek után. Gyógyulván a munkába tettem, majd ezután nem sokkal az ügynököm keresett fel, és amint elolvasta a verset, úgy döntött, hozzácsatoljuk az új kiadású kötethez. A mű kedvező kritikát kapott, jól fogyott, magát az ominózus verset pedig több lap is leköszölte. Az egekbe magasztaltak a lapok hasábjain, és a találkozókon örökké, mint újonnan felfedezett géniust mutattak be. Mindez engem roppantul zavart, nem tartottam magam különösebben közéleti embernek, úgy gondoltam, a költő a verset írja, nem pedig beszél róla. És főleg nem tartottam magam igazi költőnek, csak két regény közt kiadattam a felgyülemlett verseimet. No persze a hírverés a könyveim eladásának forgalmát is megnövelte, hovatovább vagyonosnak számítottam. Nagyon megszerettem a tollat. Oly' könnyű volt vele az írás, szépen rajzolta a betűket, egyenletesen terítve a tintát,

soha nem csöppent le, nem is pacálta teli papíromat. Pedig megfigyeltem, hogy a tinta egyáltalán nem nedvesíti, amint lefogyott róla, teljesen letisztult, akár a fehér ingem ujjába is törölhettem volna. Lelkesen mártogattam hát, míg kitarzott a múzsa csókja, aztán egy szarvasbőrrel áttöröltem, és visszatettem dobozába, 'mely az asztalomon feküdt előttem mindig ezután.

A tragédiáról az újságból értesültem. Egy vihar alkalomával egy folyó menti fába csapott a villám, felgyújtván azt. A fa annak a lakatlan háznak az udvarán állt, 'melynek szomszédságában a Gyűjtő lakott. Az egész sor leégett egyetlen éjszaka alatt, a fél óváros oda lett. Több embert álmában ért el a vég, amint összedőltek házaik, többen eltűntek, és soha nem kerültek elő. Elmentem később az óvárosba, bementem a kiegészített romok közé, felnéztem az utolsó előtti ház padlasterének hátsó falára, ahol valaha a sötét mintázatú takaró függött. Mindig azt hittem, hogy ott van egy raktár, ahol a Gyűjtő azokat a különleges dolgokat tartja. Hogy a takaró nyilván egy ajtót rejt, amin keresztül beléphet a hátsó részbe. Most láthattam, hogy téves elképzelés volt; a hátsó fal valóban az épület fala, amögött már csak a pusztaság levegője, illetve a másik ház teteje, de jóval a padlaster padlószintje alatt, mivel azt egyemeletesre építették.

Nem egyszer láttam, amint külön barátom a takaró mögött ajtót nyit, és oda belép. Most mégsem láttam ajtónak nyomát sem. Szeretném hinni, hogy a Gyűjtő azok közt van, akik eltűntek, és szeretném hinni, hogy életben van. Talán egy olyan helyen, ahol az Éjjeli ködmadár sziluettje rajzolódik ki a kék fényű telihold előtt, amelynek lágy fénye sosem zavarja barátom szemét.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Natali Sanders

Beszivárgók

Néhány befüvezett egyetemista gondatlan eszmefuttatásaként látott napvilágot ez a feltételezés egy átbulizott éjszaka után, de megvirradt...

Az élet a szokványos mederben csordogált a Földön, mindenki tette a dolgát. Munkába siettek, iskolába, óvodába vitték a gyerekeket, intézték az apró-cseprő ügyeiket az emberek. A globális felmelegedés okozta árvizek, cunamik, hurrikánok, tűzvészek, hőség, az állandó sokkoló hírek, élelem-, energia-, üzemanyaghiány, háborúk és vírusok teljes letargiába, rosszabb esetekben öngyilkosságba űzték az emberek jelentős részét. A megmaradtak közömbös egykedvűséggel túrték a mindennapokat. Háromhavonta sorba kellett állniuk a kötelező oltásra, annyi új és régen elfeledett vírus, mint: a lepra, skarlát, ebola, bourbon, marburg, korona ütötte fel a fejét. Rengetegen meghaltak. A Föld öngyógyításba kezdett, és az embereket, mint parazitákat elkezdte kiirtani. A világ kormányai bevezették a kötelező oltást, miután az alig kipróbált vakcinákra rámondták, hogy oké, ezek használnak. Senki sem sejtette, hogy mennyire nem.

A világ kettészakadt az oltást akarók és ellenzők táborára. Akiről kiderült, hogy nem oltatta be magát, arra úgy néztek, mint a leprásra, messze elkerülték, tán még a hátuk mögé is köptek, hogy hátha így nem kapják el a

betegséget. Szigorúan hordták a maszkot, fertőtlenítettek – már, ahol volt mivel –, szorgosan sorba álltak, hogy megkapják a mindentől védő szent vakcinát. Lassan mindenki mindenkitől félni kezdett, elmaradtak a kézfogások, ölelések, puszik. Megkeseredett szinte mindenki. Csak az nem, akinek eleve nem voltak érzései.

A világ vezetői persze nem kaptak a szuper kis kombóból, hisz eleve nem volt rá szükségük. Ők már rég nem ők voltak. Csak egy jelmez, egy ruha, amit magára öltött X, Y. Ők már rég megkapták a dózisukat, mikor extra drága világmegváltó, világmegváltó, vagy csak extra titkos asszonycsalós, ereszd el a hajamat hajókázásra mentek. Mert hát kell a védelem. Ezt a gyengeséget a „Beszivárgók” már régóta jól kihasználták. Az ő erősségük a mi emberi gyengeségünk: az élvhajhászat, törtetés, hazugság, csalás.

Péter és Léna már harmadszorra álltak sorban egy vidéki kisváros oltóközpontjánál. Már csak ők éltek az évfolyamtársaik közül. Nem olyan rég még elrvedve, valami féle fantazmagóriaként fejtegették egy-két spangli után, hogy lehet, hogy ők nem is ők. Most már tudták, hogy ők Zenon és Byre, az Alfa Century bolygóról, injektlás útján kerültek az új gazdatestükbe, hogy elfoglalják új otthonukat, a Földet.

maggoth1

Végtelen végítélet

1.

Charlie Wells egykori repülő hadnagy szomorúan bámulta a körülötte burjánzó növénymetropolisz lakóinak vészterhes agóniáját. A sárga virágokra emlékeztető bennszülöttek kétségbeesetten integettek felé a leveleikkel borsóhüvely kinézetű lakótornyaik haragoszöld árnyékából. A magas, barna hajú, úrruhát viselő férfi nehezen viselte szenvedéseiket, noha már maga sem tudta megmondani, hányadik civilizáció bukásához asszisztál. Szíve szerint megmentett volna néhány helybelit, de a Csillagközi Szövetség paragrafusai szigorúan tiltották a beavatkozást.

– Ne bámészkodjon! – sziszegte Djang a sisakrádiójában.

– Borzalmas – dadogta Charlie. – Ezek a teremtmények annyira egyediek.

– Ne törődjön velük! – torkolta le a grenolán. – A croatoanok civilizációja nyomtalanul eltűnik az univerzumból.

A férfi lehangoltan továbbhaladt. Szkafoandere derékszíjáról téglalap alakú szerkezet lógott, amit az elméjébe kódolt fordítóprogram tudatszkennernek nevezett. A készülékben rejtőző memokristály húszmérföldes körön belül rögzítette az értelmes lények gondolatait, ezért nem ártott mozgásban maradni a hatósugara megnöveléséhez.

Charlie nagy levegőt vett, majd belépett az egyik lakótorny bőrlebernyegszerű ajtaján. A következő pillanatban átmenetileg elvesztett minden kapcsolatot a Grenoláról származó kardinálissal, de nem jött zavarba, mert ez gyakran megesett az apokalipszis sújtotta világokon. Úgy vélte, közös utazgatásuk során szerzett már annyi gyakorlatot, hogy az időnként kissé merev gyíkember irányítása nélkül is megállja a helyét.

A retinájában aktiválódó optikai szűrők átláthatóvá tették a benti félhomályt. Az emeletek között combnyi vastag folyondárok biztosították az átjárást, a lakásokat groteszk, növényi rostok szötte folyosók kötötték össze.

Charlie a hipnotikus oktatóanyagokból tudta, hogy a kroatoanok nem építik, hanem intelligens géntervezéssel növesztik az otthonaikat.

Az orra előtt egy halott óslakos hevert. Űrruhája materializációs rendszerével mintagyűjtő tégelyt és szikét jelenített meg, aztán előrehajolt, és finoman elkülönített a tetem törzséből néhány szövettani metszetet. A biopszia végzetével továbbállni készült, ám egyszer csak mentális segélykérés hasított az elméjébe. Charlie belépett az adás forrásaként azonosított lakásba. Odabent egy csokorra való idegen vonaglott. A telepatikus könyörgés a legnagyobb természetű virágtól, feltehetően a családfőtől származott.

– Nem tudom, miféle istenség vagy, de kérek, mentsd meg a családomat!

2.

Charlie a begyűjtés végzetével felsugározta magát a tarkójába ültetett teleport egységgel a Vorrant fedélzetére, és a vezérlőbe sietett. A parancsnoki székben terpeszkedő, fekete kámzsás Djang pontosan úgy festett, mint egy lustán báméskodó varánusz. Pupillátlan szeme komor barlangként sötétlett, kétágú nyelve korbácsként csapkodott. A fiatal pilóta elméjében felködlött az első találkozásuk emléke.

A Vorrant 2025. augusztus 2-án meghibásodott, és pikelyes bőrű utasa Montana környékén kényszerleszállást hajtott végre. Az érkezéséhez legközelebbi katonai támaszpont parancsnoka Charlie-t jelölte ki a helyszínt ellenőrző vadászrepülő egység vezetőjének. Amikor társai megpillantották a teknőcformájú gépből kikászálódó grenolánt, gondolkodás nélkül tüzet akartak nyitni rá. A férfi később megtudta: abban a sorsdöntő pillanatban a markában tartotta a földönkívüli életét, annak ugyanis minden fedélzeti fegyvere megbénult. Charlie megtiltotta az embereinek, hogy tüzet nyissanak a kardinálisra, mert tudatán érzések és gondolatok kontrollálhatatlan zúrvara áramlott keresztül az idegen megpillantásakor. Az a titokzatos és nagyon ritkán jelentkező telepatikus képessége lépett működésbe, amelynek létezését sokszor még önmaga előtt is letagadta.

– Miért mentett meg? – kérdezte utóbb az őt magánkihallgatásra berendelő Djang, miután néhány nappal később a Földet gyorsított eljárással felvették a Galaktikus Szövetségbe.

– Fogalmam sincs – vallotta meg Charlie. – Egyszerűen csak úgy éreztem, nem lenne helyes, ha lelőnék.

Az idegen megcsóválta a fejét.

– Én tudom a választ – közölte. – Maga mentálisan fejlettebb az átlagosnál, megérezte, hogy a felesleges fajok egyikéhez tartozom.

– Lehet – vonta meg a vállát akkor Charlie.

– Ez bizonyos – szögezte le a grenolánt, aztán témát váltott. – Nemsokára tovább kell indulnom. A Szövetség vezetői úgy döntöttek, hogy egy földi megfigyelőt is magammal vihetek. Van kedve velem repülni, pilóta?

Charlie igent mondott, bár akkor még fogalma sem volt arról, mibe egyezett bele. Sejtette, hogy a grenolánt a hála vezérli, de nem tudott ellenállni egy ilyen, az emberiség történelmében korszakalkotó expedíció vonzásának. A gyakori térugrások nem viselték meg különösebben,

a bűntudat viszont egyre nyomasztóbb teherként nehezedett a tudatára. Képtelen volt a magasabb rendű technológiát szenvtelenül alkalmazó idegennel azonosulni, aki vérfagyasztó közönnnyel gázolt át az útjukba akadó, kérészetlenségű civilizációk romjain.

Az érzékeny pilótát minden ismert fertőzés ellen beoltották, mielőtt bolygó hollandiként róni kezdték a világegyetemet, az Orákulum előrejelzéseinek nyomában. A vezérlőterem jobb sarkában tornyosuló jósgépezet kényszeredett tiszteleltre sarkallta Charlie-t. A kvantumterek valószínűségeit elemző masina mindig tévedhetetlenül rátalált egy újabb, bukásra ítélt civilizációra, bár végzetének okát sosem prognosztizálta. A katasztrófa várható bekövetkezésének időpontja változónak bizonyult: néha napokkal az ítéletnap előtt érkeztek, máskor majdnem az utolsó percekben.

A gyíkmemberek technológiai fejlettségük dacára hihetetlenül babonások voltak. Hittek a lakott világok sorsát irányító Kerék forgásában. Azt vallották, hogy a világegyetemben fellelhető értelmes fajok túlnyomó többsége a technológiai fejlődés egy pontján elveszti az irányítást az események felett, és kipusztul. Úgy vélték, nagyfokú felelőtlenség lenne a részükről beavatkozni a veszélyeztetett fajok érdekében. Ha így tennének, szembehelyezkednének az univerzum akaratával, és ez visszavonhatatlanul a Szövetség pusztulásához vezetne. Az viszont nem akasztotta meg a Kerék forgását, ha adatokat gyűjtöttek a megsemmisülő civilizációk végóráiról, tanulságul a következő nemzedékeknek. Charlie számtalanszor próbált már kiállni a bukásuk felé száguldó civilizációk érdekében, de akárhogy érvelt, apokaliptikus úrodisszeájuk egyetlen állomásánál sem sikerült jobb belátásra bírnia a grenolánt.

– Olyan sokáig bóklásztam abban a növénykomplexumban, hogy már kezdtem aggódni magáért – térítették vissza a jelenbe Djang szemrehányó szavai. – Minden rendben ment?

– Abszolút – vágta rá Charlie pókerarccal, aztán a vezérlőpult mögé préselte magát. – Akár indulhatunk is, ha megkapom az új koordinátákat.

– Engedélyt kaptunk, hogy leszálljunk az univerzum ékkövére – közölte ekkor Djang mosolyogva.

A pilóta eltátotta a száját.

– A Grenolára? – kérdezte hitetlenkedő hangon.

A kardinális otthona misztikus ködbe burkolózott, mint a brit legendák Avalonja. Lassan két éve kóboroltak már az univerzum ösvényein, és Charlie régóta vágyott rá, hogy láthassa a Galaktikus Szövetség bölcsőjét.

– Ideje hazatérni – válaszolta kifürkészhetetlen arccal Djang. – Le kell adnom az információkat, hogy feldolgozásra kerüljenek. Mit gondolt, pilóta, csak járjuk a világűr az idők végezetéig, mint a maguk örök bolyongásra kárhoztatott Ahasvérusa?

– Nem tudom – ismerte be a férfi.

– Küldöm az ugrási adatokat – zárta le a beszélgetést az idegen.

Karmos, hatujjú keze villámgyorsan beütötte a csuklójára szíjazott szerkezeten a szükséges információkat. A következő pillanatban a hadnagy előtti képernyőn a Grenola koordinátái jelentek meg.

– Induljunk! – javasolta a kardinális. – A Kerék nem állhat meg!

3.

Charlie furcsa, irritáló kapirgálást érzett a torkában, ami ez idáig nem tartozott a hiperúgrás megszokott mellékhatásai közé, de ignorálta a rátörő köhögési ingert, mert az ablakokat betöltötte a Grenola narancsfényben úszó félgömbje. Az ereszkedésüket irányító mesterséges intelligencia elegáns leszállási pályára tette a gépüket.

Fény sugárzott feléjük mindenünnen; Charlie úgy érezte, a fotonrészecskék átsüvitenek a pórusain. Lenyűgöző panoráma tárult a szeme elé. Alattuk a Csillagközi Szövetség gigászi agyközpontja ragyogott. DNS-spirálokként egymásba tekeredő monumentális tornyok nyúltak az ég felé, felfoghatatlan méretű épületkomplexumok forrtak egymásba kibogozhatatlan polipöleléssel.

Charlie a bevésekből tudta, hogy a Grenolán nincsenek különálló országok vagy városok. Az egész nem más, mint egy komplett, bolygó nagyságú archívum, amelyet itt-ott tengerek, hegységek, földszorosok, sivatagok, hómezők, őserdők és kontinensek szelnek át. Ez itt maga az univerzum elevenen lüktető emlékezete, vagy egy hatalmas, rákos sejtként burjánzó közönyösen zakatoló adatfeldolgozó hivatal, tele vaskalapos galaktikus bürokratákkal – ami igazából csupán nézőpont kérdése.

A Vorrant leereszkedett egy mélybordó kúp tetején, és miután átestek az azonosítási procedúrán, megindultak a legközelebbi fogadócsarnokon keresztül a számukra kijelölt adminisztrátori hídfőálláshoz. Lelkesen trappoltak a véletlenszerűen transzcendens gestaltokat variáló holografikus burkolólapokon. A kvantitatív hullámfraktálok dolgozó folyosó boltozatos kupolával fedett, arénaszerű terembe torkollott. A Szövetség valamennyi faja képviseltette magát a fotonszámítógépek e végtelenbe nyúló falanszterében. Charlie tekintete valósággal itta a különböző teremtmények nyüzsgő karneváljának látványát.

– Mindjárt műszakváltás – állapította meg Djang, miközben letáborozott az egyik szabad adatfelvevő állomás előtt.

A pult mögött várakozó, szárnyát nyalogató tellori hivatalnok óriási, unatkozó vámpírdenevérré emlékeztette Charlie-t. Hegyes karmaival átvette a gyíkembertől az adathordozót, és az előtte várakozó komputer megfelelő mélyedésébe illesztette. A kristály felizzott, majd a rávésett terrabájtok milliárdjait tizedmásodpercnyi idő alatt a szerkezet memóriájába zúdította. Ezt követően a tellori továbbadta az adathordozót a szomszédban ülő vengarnoknak. Charlie nem igazán értette, miért nem rövidítik le az eljárást valamilyen központi számítógép közbeiktatásával, de kis pont volt ő ahhoz, hogy beleszóljon a felettes fajok módszereibe.

Az idő ólomlábakon vánszorgott, a hadnagy elméjét mentális háttérzaj töltötte be. Akárhogy igyekezett, egyetlen fajtársát sem sikerült felfedeznie az adminisztrátorok tömegében, amiért egy futó pillanatra némi csalódást érzett. Hirtelen megmagyarázhatatlan gyengeség fogta el, és az előtte álló pultnak kellett támaszkodnia, ha nem akart összeesni. A szédülést heves émelygés követte, ajka kiszáradt, tagjait hideg rázta, mintha ugyanaz az influenzához hasonló kór fertőzte volna meg, amely kiirtotta a

Croatoan teljes növénytársadalmát. A férfi jól tudta, hogy ez lehetetlen, miközben foggal-körömmel tartani próbálta magát. Tarkóján megérezte Djang fürkész tekintetét, ami még a kellemetlen tüneteknél is jobban zavarta. Kiismerte a gyíkember rideg természetét: az idegen kiváló megfigyelő volt, aki sosem tolerálta a hibákat.

– Minden rendben, pilóta? – kérdezte a grenolán gyanakvó hangon.

– Hát persze – hazudta Charlie.

Végre a hivatalnokok befejezték az adatok továbbítását, ők pedig visszatérhettek a csillaghajóra. Az Orákulum digitális bálványként várakozott a vezérlőben. Egyik kontrollámpája narancsszínben izzott, jelezve, hogy újabb jóslat készülődik. A következő pillanatban üdvözlőkártya nagyságú profécia repült a padlóra.

Djang fűrgén felkapta a jóslatot.

– Következő úti célunk a Deidre-V – jelentette ki határozottan.

– Keresem – válaszolta a pilóta, beütve a planéta nevét a navigációs adatbázisba.

Az AI rövidesen elárastotta őket információkkal a Deidre-V-ről. Megadta az égitest pontos helyzetét, és a felszínén élő, intelligens, békaszerű faj, a cuilok sajátosságait. Charlie betáplálta a paramétereket, és néhány perccel később elkezdődött a térugrás.

Érkezésükkor villanásnyi időre elsötétült előtte a világ. Úgy érezte, rögtön elájul, aztán mégis összeszedte magát, bár olyan sápadtan meredt maga elé, mint aki kísértetet lát. Még a goromba grenolán is észrevette, hogy valami baja van, mert vigasztalni próbálta, ami nem tartozott a bevett szokásai közé.

– A cuilok balsorsa talán nem rázza meg annyira, mint a croatoanoké – magyarázta biztatóan. – Nem hinném, hogy holmi intelligens varangyok komolyabb szimpátiát váltanának ki magából.

– Lehet, hogy igaza van – ismerte el a hadnagy megadóan.

– Ez nem kétséges – erősítette meg Djang.

Ekkor a férfi hatalmasat tüszentett, mintha ezzel akarván alátámasztani az idegen véleményét.

– Egészségére, pilóta! – sziszegte megvillanó tekintettel Djang.

Végem! – gondolta kétségbeesetten Charlie, miközben könnybe lábadt szemmel a grenolánra meredt. A kardinális lézerpisztolya olyan gyorsan bukkant elő a csuhája alól, hogy a férfi képtelen volt követni a mozdulatot.

– Hol van? – kérdezte a gyíkember hűvösen.

– Kicsoda? – igyekezett adni az ártatlant Charlie, miközben megpróbálta letörölni az arcáról a váladékot.

– Ne játssza az esztét, pilóta! – csattant fel a kardinális.

– A croatoan, akit felhozott a hajómra!

A férfinak egy pillanatra sikerült valahogy behatolnia a hüüllőlény gondolataiba, és megértette, hogy időpocsékolás lenne bármiféle hazugsággal próbálkozni. Beoltották az univerzum összes létező betegsége ellen, és a hosszú út során Djang sohasem hallotta őt tüszenteni. Ha ezúttal megtörtént, akkor friss infekcióról lehetett szó, amit csak az utolsó állomásukon szedhetett össze. Azt is csupán akkor, ha olyan ostoba volt, hogy a fedélzetre hozott egy fertőzöttet.

– Felteleportáltam egy családot magammal – vallotta be Charlie lehajtott fejjel. – Miután mindegyiküket telepumpáltam a legerősebb gyógyszerekkel és antibiotikumokkal, aztán elbújtattam őket a hátsó raktárban.

– Maga eszement idióta! – üvöltötte Djang magából kikelve. – Felhozott ide egy rakás vírusfordozót?

– Mondom, hogy a leghatékonyabb ellenanyagokat adtam nekik – mentegődött a pilóta. – Mostanra biztosan kutyabajuk.

– De hiszen egy ismeretlen kórokozóról beszélünk! – bömbölte a grenolán. – Honnan veszi, hogy idefent nem esett át egy rakás mutáción?! Ráadásul megakasztotta a Kereket! Szembeszegült az univerzum akaratával, és pusztulásra ítélte az egész Galaktikus Szövetséget!

– Ugyan már – nyöszörögte Charlie, jól tudva, hogy ha nem sikerül Djang lelkére beszélni, akkor neki lejár a mandátuma. – Miért fenyegetné veszély a Szövetséget? Jöjjön, nézzük meg a védenecimet, hadd bizonyítsam be, hogy helyesen döntöttem!

A croatoanok egy kupacban heverték a hátsó raktárban; leveleik elcseppfolyósodtak, és a rothadás összetéveszthetetlen bűze lengte körül őket. A férfi öklendezve kifordult a helyiségből, a grenolán vádló tekintete késként szúrt a szívébe.

– Siessünk! – fortyogta Djang. – Figyelmeztetnem kell a Szövetséget, hogy ne engedjenek a központból senkit sem hazatérni!

Lélekszakadva visszarahantak a vezérlőterembe, de elkéstek. Az Orákulum összes lámpája villódzott, és a gépezet elkínzottan zörgött, mint egy kontakthibás kávédaráló. A fémbehemót hangja lélekharangéval ért fel a férfi számára, miközben ráébredt, hogy a gyíkember rettegése nem volt alaptalan. Ha az általa ártalmatlannak vélt vírus valóban tovább mutálódott, akkor a Grenola adminisztrátorai könnyen átadhatták egymásnak a fertőzést a memokristállyal, majd műszakjuk végén hazatérve saját világukat is a járvány poklába taszíthatták.

– Magának vége – Djang hangja dermesztően csikorolt.

Ne! – akarta kiáltani a hadnagy, de nem tudott megszólalni.

Az Orákulum tömegével köpködte ki magából az előrejelzéseket, a Szövetség bolygóinak koordinátaival. Charlie hirtelen az előtte álló vezérlőpultra hányt. A következő pillanatban Djang lézerpisztolya felvillant, és a világ lángba borult a szeme előtt.

4.

Charlie hörögve, váladékot köhögve tért magához a vezérlőterem padlóján. Nem értette, hogyan maradhatott életben. Baloldala alaposan megperzselődött, és duzzadt hólyagok borították. Égési sérülései iszonyúan fájtak, de mégsem volt halott, noha a grenolán ilyen távolságból sosem hibázott.

Djang az Orákulum előtt hevert élettelenül, mellét ítéletnapra előrejelzések gigászi halma borította. Úgy tűnt, az új vírusmutáció villámgyorsan megölte; a gyíkember szervezete talán még a croatoanokénál is érzékenyebb volt a kórokozóra. A hadnagy kikászálódott a székéből, és a hullóhöz vánszorgott. Kétségbeesetten megbökdöste, hátha csak megjátssza magát, de a halott nem moccan.

Egyetlen csillaghajó, meg egy rohadt digitális látnok maradt az egész Galaktikus Szövetségből – gondolta a férfi kétségbeesetten. Egymaga eltűntette a legfejlettebb fajokat a világegyetemből. Kényszeredetten forgatni kezdte az idegen mellén fekvő kártyákat, miközben újra meg újra elolvasta a pusztulásba hullott civilizációk nevét.

Sokáig tartott, amíg megnyugodott.

Úgy tűnt, az emberi faj immunrendszere erősebb volt, mint a Szövetség más tagjaié, mert szülőbolygója adatait egyetlen prófécian sem találta meg. Az is megfordult a fejében, hogy esetleg élve hazajuthat. Nem fogják ugyan virágosóval fogadni otthon, de talán elnézik neki, hogy hibázott. Elvégre nem kellett tartani semmiféle megtorlástól, ráadásul úgy tűnt, a Homo Sapiens egyeduralkodóvá vált az egész világegyetemben.

Charlie a vezérlőpulthoz botladozott, és remegő ujjakkal beütötte a billentyűzeten szülőbolygója nevét.

„FÖLD – közölte a navigációs automata – 2025. augusztus 16-án nukleáris háborúban megsemmisült.”

Charlie megkövülten állt, miközben megértette az igazságot. Djang eleve hozzájuk igyekezett, csak két héttel korábban érkezett a kellesténél, ráadásul kényszerleszálást kellett végrehajtania egy váratlan anomália miatt. Mivel Charlie közbelépése nélkül csúnyán ráfizetett volna, hálából magával vitte, és cserében még attól a színjátéktól sem riadt vissza, hogy elhitesse az emberiség vezetőivel, világuk felvételt nyert a Galaktikus Szövetségbe. Charlie utolsó értelmes gondolatával rádöbent, hogy a kardinális saját példájával bizonyította a beavatkozás tilalmának jogosságát. Djang az ő megmentésével megakasztotta a Kereket, és előidézte az univerzum legfejlettebb fajainak teljes megsemmisülését.

A férfi ezt olyan mulatságosnak tartotta, hogy hisztérikus kacagás fogta el, és egészen addig rázta a fuldokló hahotázás, míg holtan pártfogója kihült tetemére nem zuhant.

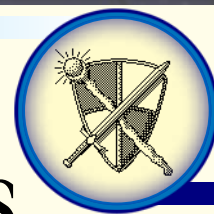
TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

Zspider

Zpercesek - Grimhold, az éhes

A kisvárost évek óta terrorizálta a Fekete Lovag. Az ébenvértés férfi és katonái rendszeresen bejártak és elvették a rejtett fegyvereket, megdézsmálták a kamrákat, zaklatták az asszonyokat és lányokat. Még ha össze is fogott volna az egész falu, egy csapatnyi képzett, páncélos lovag könnyedén legyűrte volna őket.

Egyszer egy ifjú elszökött és a közeli városokból kért segítséget, de senki se figyelt rá, mert a falunak nem maradt pénze, amivel fizethettek volna a szolgálatért. A fiú végül feladta és hazaballagott. Az úton egy nagydarab mamlasz kísérte vissza. Hontalan kuncsorgó, akit a fiú akkor szólított meg, amikor meglátta a kardját. Csak a fegyvert akarta megvenni, de a férfi azt mondta, hogy segít neki elvinni a faluba, ha megfélezi vele az elemózsiáját.

Szakadt ruhás útítársa, aki valamikor talán harcos lehetett, Grimhold néven mutatkozott be. Nem beszélt a múltjáról és köpött egyet, ha a csatákról esett szó. Csak az étel érdekelt, egész úton leveseket, főzelékeket és sültet sorolt fel. Mindenről mesélt, amit valaha is evett.

A faluba beérve a helyiek félve ölelték meg a fiút, aki büszkén mesélte, hogy vett egy kardot. Grimhold megkérte, mutassák meg, hova teheti. A fiú anyja félve a lakásukba vezette a férfit. Meleg ételt tett elé, majd megkérte, hogy vigye magával a pengét, mikor távozik, nehogy magukra haragítsák a Fekete Lovagot. Grimhold meglátta a nő lila foltjait és megértően bólintott.

Mikor aznap a lovagok megérkeztek, Grimhold kísértelt a karddal. Megkérte a fiút, hogy mutasson rá, ki ellen használja az ifjanc fegyverét. A Fekete Lovag nevetett, mikor rámutattak.

– Ugyan mit tud fizetni neked egy ilyen kis porfészek, hogy megvédd őket?

– Majd ti fizettek, hogy abba hagyjam a csontjaitok összetörését – felelte Grimhold békésen.

A Fekete Lovag és Grimhold összecsaptak. Hamarabb bebizonyosodott, hogy a mamlasz esetlen és túl lassú a tapasztalt lovaggal szemben, aki több magabiztos vágás után kicsavarta a kardot Grimhold kezéből és a földre rúgta a férfit.

– Na, és most mi lesz?

– Most? Jóllakok.

Grimhold megragadta a lovag kardját, de az ujjai hatalmas fogakká váltak és a keze egy ősi szárnyatlan sárkánygyík fejévé. Mire a Fekete Lovag felfogta volna, mit látott, a pengénél fogva felemelte a fémet csócsáló sárkány, aki eddig Grimholdnak nevezte magát.

– Sárkány! – sikoltozták az emberek.

Grimhold lerázta a lovagot és a mellkasára taposott, majd leharapta a következő támadó fél testét. A többiek rárontottak a fegyvereikkel, de vastag pikkelyeiről lepatantak a lándzsák, a kardok is csak karcolták, a vére alig serkent. Farka egyetlen suhintásával három martalóc csontjait zúzta apróra. A lovon rohamozót lefejelte a hátsáról. Rettenetes üvöltése végigdübörgött a kisvároson és a közeli földeken. A madarak messze rebbentek előle, akárcsak a Lovag követői. Majd a sárkánygyík lepillantott a legyőzött Fekete Lovagra.

– Kegyelem! – könyörgötte a Fekete Lovag. – Sose térünk ide vissza, csak kegyelmez meg nekem!

– Legyen! – lépett le róla Grimhold. – De azt akarom, hogy mindenki elhiggye neked, amit ma láttál.

Grimhold könyökből leharapta a férfi karját, majd hagyta elfutni. Emberré válva nézte a távozó lovagokat. Felvette a ruháját, a helyiek pedig félve, de hálásan tele-tömködték a batyuját. Amikor a fiú a kezébe akarta adni a kardját, ő elutasította.

– Vannak veszedelmesebb fegyverek az acélnál. Például az éhség.

Ezzel Grimhold elsétált a naplementébe.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

YouTube

facebook

Lidércfény Online

Discord

R. Harbinger

Kőbe zárt öröklét

– Valaki segítsen! – üvöltötte Grant félelemtől jeges hangon.

Elesett a folyosó közepén, mire a felvétel nézőpontot váltott, és távolabbról vette. A lámpák szakaszról szakaszra kapcsoltak ki, és hagyták előre kúszni a sötétséget.

Grant felugrott, és tovább rohant. Elérte a zsilipet, és ütni kezdte. Csapásai nyomán vörös foltok színezték be az acélszürke fémet, hangja kétségbeesett sikollyá torzult, miközben a sötétség feltartóztathatatlanul közeledett hozzá. A férfi hátra-hátra tekintgetett, dörömbölését pillanatra sem szakította meg.

Az adott kamera képe elsötétült, a rendszer átváltott a zsilip fölöttire. A sötétség akkor érte el a férfit, amikor az felpillantott. Olyan kín és rettegés emberi tekintetben még talán sosem mutatkozott, majd minden feketébe borult. A sarokban látható számláló szerint két és fél másodperc telt el, majd mire a lámpák felgyulladtak, Grant eltűnt.

Lily megállította a felvételt, amikor a hajó dokkolt a bázissal. Kikapcsolta a holo-kijelzőket, és felkelt helyéről. A zsilip nyitógombja felé nyúlt, amikor Tom hátraszólt a pilótafülkéből:

– Ne felejtsd el, nyomozó, legközelebb három nap múlva járok erre, akkor foglak tudni felvenni! Addig hiányolnod kell felemelő társaságomat!

Lily félmosolyra húzta száját. Tom volt az egyetlen, akit kedvelt.

– Na, húzz el innen, Tom!

Elhagyta a hajót, de alig kelt át az összekötő folyosón, máris szembe találta magát fogadóbizottságával. Meredten bámulták egymást, mialatt a sikló lecsatlakozott halk morajjal.

– Akkor kezdjük az elején! – Lily lelökte táskáját. – A nevem Lily Rosedale szövetségi nyomozó, és Grant Akihiro ügyében nyomozok. Nem a cégük megbízásából vagyok itt, nem tartozom feléjük semmilyen kötelezettséggel, és nem nekik fogom leadni a jelentésemet. A peremvidéken folytatott nyomozásokban mindig szabad kezet kapok, és teljes jogkörrel rendelkezem. Ha bárkinek van ellenvetése, akkor most mondja.

A két férfi a közöttük álló nőre tekintett.

– Megértettük, nyomozó – felelte a küldetésparancsnok, és kezet nyújtott. – A nevem Jennifer Clark.

Minden erejét belevitte a szorításba, amelyről a Lily protézisébe épített szenzorok segítségével kapott pontos adatokat. Erősebben szorított vissza, mire Clark elhúzta száját, és eleresztette.

– Maguk bizonyára Pablo Jimenez és Alexej Fokin. A cégük minden adatot átküldött magukról és a balesetről. Adjanak egy szobát, utána mutassák meg, hol történt az incidens, és tudni akarom, min dolgozott Grant akkor. Parancsnok?

Clark rezzenetlen arccal szemlélte Lilyt, és bizonyára próbálta besorolni a nagyképű ribancok egytől tízig terjedő skáláján.

– Alexej, tedd, amit kér! És ha már így állunk nyomozó, akkor játsszunk tiszta lapokkal. Fontos kutatást végzünk, és nem segít a jelenléte. Nem tudjuk, mi történt Granttel, de derítse ki minél hamarabb, és aztán mehet a dolgára. Ha van ellenvetése, most mondja.

Lily összehúzta szemét, és átgondolta, akar-e plusz kört futni a parancsnokkal.

– Nincs gondom vele.

Felkapta táskáját, és elhagyták a termet. A folyosó végi lift elé léptek, ahol Lily észrevette Clark ideges fintorát, amikor a táskát tartó kezére pillantott. Megláthatta az implantátum bőr alatt futó vonalait, és összerakhatta, hogy egy kibernetikus kart próbált megszorogatni.

Beléptek a felvonóba. Clark közölte, ő a vezérlőben lesz, Pablo pedig a laborba megy. Alexej lekíséri a lakókörtbe, ad neki szobát, és segít neki, ha kérdése van.

– Nem nyolc aranycsillagos szálloda, de jobbat nem tudunk felmutatni – közölte az orosz alkoholtól fátyolos tekintettel.

Lily felmérte az apró szobát, ami kadét korszakára emlékeztette, és lehajította táskáját a priccsre.

– Sosem volt szebb. Mehetünk?

Lily hamarosan a véres zsilip előtt állt.

– Fáradjunk beljebb, hölgyem! – mondta az orosz, és átlépett a nyitott ajtón.

Lily felidézte a helyszíni fotókat séta közben, és realizálta, mi vár rájuk.

– Jóban voltak Granttel? – puhatolózott.

– Erről nem küldött semmit a cég? – morogta a férfi, majd folytatta. – A legjobb barátom volt. Együtt jelentkeztünk a Motanyhoz, és vállaltuk el ezt a küldetést. Még két hónap, és hazamentünk volna. Én lettem volna a tanúja, ehelyett közölnöm kellett a menyasszonyával, hogy valami széttepte a vőlegényét.

Lily csendben figyelte a lemezzel borított falakat, amelyek minden átmenet nélkül váltottak sziklás felületre, és közben elemezte Alexejt. A tömény alkoholszag és az elmondottak alapján igaznak könyvelte el a Granthez fűződő kapcsolatát, mert a férfit áthatotta a veszteség.

– Nem vett észre semmi különösét Grant viselkedésében? – kérdezte Lily. – Ingerlékenységet, irracionális félelmet, üldözési mániát?

– Nem, miért?

– Mert ahogy látom, hárman voltak itt rajta kívül, vagyis a gyilkos maguk között kell legyen. Talán nem ok nélkül lett ő az áldozat.

Egyik forduló jött a másik után, míg egy tökéletes kört formázó barlangba jutottak. A falakon idegen írásjelek sorakoztak, a padlón heverő vértócsa azonban minden figyelmet magához vonzott. Lily leguggolt mellé, majd kis idő elteltével a feliratokhoz sétált, és végigsimított rajtuk.

– Ahha – jegyezte meg az orosz oldalról.

– Mi az?

– A keze. – Alexej rámutatott, majd elmosolyodott vastag bajsza alatt. – Előző életemben egy implantokkal foglalkozó cégnél dolgoztam, és tudok pár dolgot... arról. Hogyan történt?

Lily még mindig a falon nyugtatta csonka kezét, és felidézte a végzetes gyakorlat képsorait, amely véget vetett pilóta karrierjének, és ráállította a nyomozó pályára.

– Egyébként ha már implantot használ, és nem új kezét csináltatott, miért nem teljes értékű tetetett be? – folytatta Alexej.

Lily a csonka kisujjára pillantott, és megrántotta arcát a belé hasító fantomfájdalomtól. Újraélte a pillanatot, amikor Carl levágta utolsó ujjpercét felsőbbrendű férfiassága jeleként. Amikor megkapta a protézist, kérvényezte, tegyék csonkává, hogy emlékeztesse hibáira. Soha többé nem volt hajlandó engedni, hogy érzelmei elvakítsák.

– Lefordították már a feliratot? – kérdezte, és ezzel lezártnak tekintette az előző témát.

– Az MI már dolgozik rajta, de nehezen boldogul vele. Miért?

– Nem tudom, ki hozta létre ezt a helyet, de szerintem ez egy áldozati kamra – vont le a következtetést egy korábbi, csonkításokkal teli ügye nyomán. Ráadásul erősítette gyanúját a rituális jelekkel szegélyezett kör.

Amint visszatért szobájába, elővette táskájából a saját MI-jét tartalmazó QC-t, és letette a földre. Összekapcsolta vele a lencséjét, és áttöltött minden adatot. A számítógép időt kért az ismeretlen szöveg fordítására, ezért Lily meghagyta a gépnek, ébressze fel, ha van eredmény, és aludni tért.

* * *

– Egy a mindenségben és mindenség az egyben – zengte az érces hang Lily álmában.

Kadét korszaka szép napját élte újra, amikor Tom és ő először repültek valódi gépekkel, azután az álom rémálommá változott. Carllal veszekedtek, majd a férfi a pult-ra szorította Lily kezét, és megcsonkította egy konyhakés-sel.

Lily a padlóra zuhant, sérült kezét magához szorította. Carl alakja fölé tornyosult, növekedett, és torzult. A férfi szeme kéken izzott, kést tartó keze húsos csáppá formálódott.

– Eljön, ki egy a mindenségben és mindenség az egyben – dörögte a férfi. – Ha három áldozat kél, ő felébred álmából. Készülj! Készülj! Készülj!

Lecsapott a késsel, és a nő felriadt álmából.

Lily csuromvizesen tért magához, kezére szegezte tekintetét, és rájött, csak álmodott. Carl értelmetlen szavai visszhangoztak a fejében.

Holografikus felirat pislákol a levegőben, amely a számítógép munkájának végét jelezte. Mellette a hat sikertelen ébresztésről szóló jelentés éktelenkedett. Lily nem értette, miért nem ébredt fel. Kimerültebb lehetett, mint gondolta.

– Mutasd, mire jutottál!

Az idegen felirat teljes fordítása tárult elé, amit ő nem tudott hová tenni. Alexej azt állította, a számítógépük nem bír vele, az övé azonban pár óra alatt elvégezte a feladatot. Ezek után kíváncsian ült le a kocka elé, hogy felolvassa az eredményt.

– Egy a mindenségben és mindenség az egyben, aki nincs alávetve tér és idő törvényeinek, mert együtt létezik térrel és idővel. Ő Yog-Sothoth, a mindenség ura, aki visszatérésére vár. Ha megérkezik a kiválasztott, és három áldozat kél, ő eljő, és mi dicsőítjük. Felemel minket a csillagok közé, és a fénybe vezet. Rettegjenek ellenségei, rettegjenek a Nagy Öregek, mert Yog-Sothoth elfoglalja helyét a világmindenség ékköveként.

Lily összerendezte a gerince mentén áramló borzongástól. Nem hagyhatta figyelmen kívül az álmában hallott szavakat és a prófécianak hangzó fordítást. Próbált felülkerekedni életösztöne, és menekülésre készítette, de Tom csak két nap múlva tudja felvenni.

Ökölbe szorította kezét, és Carlra gondolt, amikor a bíróság elítélte súlyos testi sértésért, és utána találkozott a folyosón. Emlékezett a jobb horogra, amitől két napig sajgott a sebe. Nem hagyja eltántorítani magát, és pontot tesz a gyilkosság végére!

– Komputer! Keress meg mindent Yog-Sothothról!

A kommunikátor csipogott, Lily pedig összerendezte.

– Igen? – kérdezte. – Tudja, hány óra van?

– Újabb incidens történt, nyomozó – dörögte Alexej.

Lily lesietett az áldozati kamrába, ahol kicsavarodott, félig széttépett holttest fogadta. Mellette állt Alexej és Clark, és szúrós szemmel méregették a nyomozót. Ő viszonzta a gesztust.

– Feltételezem, ez itt Pablo. Vannak érzékelők idelent is?

Leguggolt a vértócsa mellé, és megborzongott. Látott már véres esetet, de ez most a rémálmával karöltve kikislatta megszokott hűvösségéből.

– Vannak, de nem működtek, már ellenőriztem – mondta Clark. – És mielőtt megkérdezi, a vezérlőben voltam Alexejjel. Tudjuk igazolni egymást, és ha megnézi az ottani érzékelő adatokat, látni fogja, hogy igazat mondunk.

– Meg fogom nézni.

Jól tudta, kettejük között lesz a gyilkos, ezért egyikükben sem bízhat. Nem mintha bárkiben is bízna.

Felmérte a helyszínt. Nem maradtak vérnyomok a gyilkos után, amit nem értett. Vércseppek, lábnyomok, ujjlenyomatok; valaminek lennie kellett volna.

Miután végzett a vizsgálatokkal, lezárta a bányát. A rendszert a bejárat megfigyelésére állította a hatósági kódjával, majd megkereste az egyedüli kilátót a bázison.

Tudta, a gyilkos Alexej vagy Clark, de hogy igazolták egymás alibijét, felmerült a kérdés, nem két elkövető van-e? Elegendő ellenszenvet érzett a parancsnok irányába, hogy rá tegye le a voksát, de hideg fejjel kellett gondolkodnia. Alexejt zordnak, de segítőkésznek ismerte meg, de emiatt nem fogja kizárni a gyanúsítottak sorából.

– Komputer, próbálj meg hozzáférni a bázis érzékelőhálózatához, és keresd vissza nekem a vezérlő elmúlt négy órás adatait! Használd a személyes kódomat az engedélyezéshez!

Felugrott egy kijelző a szemlencséjében a kívánt adatokkal. A rendszer gyorsítva pörgette a sematikus terveken látható két piros pont mozgását.

Lily elgondolkodott, ki és kinek akar áldozatot bemutatni, és ki az a Yog-Sothoth? Egyáltalán mennyi esélye volt, hogy a Motany pont ezen az aszteroidán alapít bázist? A cég többet tudhat, és jobban benne lehet, mint azt gondolná az ember?

Protézisére pillantott, amely első ránézésre megtévesztette az embert. A sérülése miatt nem feltétlenül kellett volna ott hagynia a kiképzést, de amiért ő okozta egy társa halálát, nem akarta folytatni. Akkoriban nehéz időszakon ment keresztül Carl miatt, és hibát hibára halmozott.

- Hol van most Clark parancsnok?
- A kabinjában – felelte a személyi komputere.
- Mutasd az utat!

Lily kiviharzott a kilátóból, a lencséjére vetített térképet követve. Idejét látta a hagyományos kikérdezésnek, és viszonyukat tekintve Clarkkal akarta kezdeni.

A következő kanyaron túl a folyosó vörösvilágításba öltözött, és rothadás szagát árasztotta. Lily megtorpant, és karját arca elé kapta, bár vajmi keveset segített.

- Mi a franc ez?!
- Lily! – mennydörögte az ismerős hang, mire a vér kifutott a nő lábából.

Carl a folyosó túlsó végén ácsorgott kezében tartott késsel. Arca ördögien festett a vörös világításban, és széles mosoly folyt szét rajta.

– Van egy elintézetlen ügyünk, édesem! – Felemelte a kést, hegyével Lilyre mutatott. – Fejezzük be, amit elkezdtünk!

– Istenem! – Lily rettegve hátrált a falnak, ahogy racionális gondolkodása kártyavárként omlott össze. – Ez nem a valóság, nem lehetsz itt!

Carl elindult felé, léptei visszhangzottak a folyosón. Lily alig kapott levegőt, és nem bírta visszavenni az irányítást az évek óta nem tapasztalt pániktól. Vissza akart rohanni a kabinjába, és magára zárni az ajtót, de Carl máris előtte állt, mintha csak teleportált volna. Karnyújtásnyiról vigyorgott rá, majd suhintott a késsel.

– Gyere ide! – Ismét csapott egyet. – Az enyém vagy, hozzám tartozol!

Lily hátraesett, és kúszni kezdett. Az utolsó pillanatban jutott csak eszébe a fegyvere. Előrántotta kis kaliberű plazmapisztolyát, és többször is elsütötte vaktában. Oda sem mert nézni, csak rángatta a ravaszt, míg a sarokba nem hátrált. Ott aztán felhúzott térde mögé rejtőzött, és zokogott.

– Nem, ez lehetetlen, lehetetlen – mantrázta halkán. Tudta jól, Carl halálos összetűzésbe keveredett egy rabbal. – Te nem lehetsz itt. Nem bánthatsz engem.

Visszagondolt Dr. Lam szavaira a rémálomokról, a pánikbetegségről és a poszttraumás stresszről. Mély levegőt vett, majd lassan felnézett. Érezte arcán lecsorduló könnyeit, és közben körbetekintett a kihalt folyosón.

Felemelkedett a padlóról, hátát a hideg falnak támasztotta, és próbált úrrá lenni remegő térdén. Erőt vett magán, és elindult lépésről lépésre, mint aki most tanul járni. Pisztolyát visszadugta tokjába, azt követően megropogtatta ujjperceit. Igyekezett visszabújni a hidegvérű nyomozó maszkja mögé, és mire elérte Clark kabinját, nagyjából sikerült neki.

A nő nem tartózkodott a szállásán, holott a szemlencse azt jelezte a valósádejű mérések alapján. Amikor Lily megkérte a számítógépet, keressen anomáliákat, kiderült, a rendszer egy harminc perces hurokból dolgozik.

- Indítsd újra az érzékelő-háló! – adta parancsba a nő.
- Folyamatban.

- Mi Alexej utolsó ismert tartózkodási helye?
- A kabinja.

Lily futólépésben indult el, és másodpercekkel később már a kabin előtt állt. Az orosz a szoba közepén ácsorgott egy vodkás üveggel a kezében, és zavart tekintettel fordult a nyomozó felé. Lily sejtette, Alexej nem dolgozott össze a nővel, pedig idefelé azon agyalt, fedezték-e egymást az alibivel, vagy az orosz matt részeg volt-e akkor is, és nem is tudta, a vezérlőben járt-e a gyilkosság idején.

- Azonnal jöjjön velem!

Megragadta az orosz karját, és maga után rántotta. Nehézkés mozgásából látta, nem lesz könnyű menet magával vonszolni.

– Hová megyünk? – kérdezte Alexej, miközben úgy szorongatta az üveget, mintha az élete múlna rajta.

- Clark a gyilkos, jelenleg az áldozati kamrában van!
- közölte Lily az újraindult hálózat friss adatai alapján.
- Most lemegyünk, és elkapjuk!

Lelifteztek a bányába, és átrohantak a nyitott zsilipen, amely Alexejnek igencsak nehezére esett.

- Menjen! Ne várjon rám! – biztatta a férfi.

Lily befordult az utolsó sarkon, de nem arra számított, amit ott talált.

Clark parancsnok a fal tövében feküdt hátrakötött kézzel. Végigfuttatta tekintetét a nyomozón, és a benne parázsló düh még jobban fellángolt.

– De akkor... – kezdte Lily, miközben megfordult, de már csak a felé suhanó vodkásüveget látta.

* * *

– Egy a mindenségben és mindenség az egyben, aki tér és idő fölött áll, ő lesz mindennek az ura – dörögte a földöntúli hang a nő álomtalan alvásában.

Lily alig tudta elviselni a fejfájást, majd a milliónyi fekete csillag ködén át meglátta Alexejt. Az orosz őt bámulta. Lába előtt a széttört üveg darabjai heverték, és Lily levonta a tanulságot a szóródásából, hogy szerencsére nem az ő fején törték szét, hanem a padlón. Tekintetével megkereste a fal tövében ülő Clarkot, miközben az alvadttól jellemző szaga az orrába mart.

- Mi folyik itt, Alexej?

– Ideje volt, hogy magadhoz térj! – kezdte Alexej az álmából ismert basszussal. – Nagyon régóta várok rád.

- Nem Alexej.

A férfi elmosolyodott, és megrázta fejét.

- Őt csak irányítom.

- Yog-Sothoth?

– Szükségem van három áldozatra, hogy átléhessek ebbe a világba. Ez a halandó nem lett volna képes szétépíteni egy teremtményt sem, de az én irányítással könnyedén ropogtatta a csontokat. – Lily ekkor jött rá, az orosz nem csak a gyász miatt védte nemzeti italát, hanem mert érezte kicsúszni lába alól a talajt. – Persze ennek... – Yog-Sothoth Clarkra pillantott – majdnem sikerült elrontania mindent. Ő akart a hordozómmá válni, de ehelyett csak az utolsó áldozat szerepe jut neki.

- Hordozó?
- Az leszel te.

Lily a pánik új hullámát ismerte meg. Hallott már démoni megszállásokról, de ezúttal egy idegen isten akarta elvenni az ő testét! Mit szólna ehhez az a kék bőrű pszichológus?!

- És mit akar egy isten a mi világunkban?
- Beismerem, most megleptél. Tudod, ki vagyok?

– Felbukkantál megannyi világ történelmében. Egész kultuszok épültek a hozzád hasonlók köré, majd nyom nélkül eltűntetek.

– Olyan kultuszok, mint ez! – Clarkra mutatott. – A cégük is egy a sok közül, ezért tudták, hol keressék ezt a helyet. Még azt is elintézték, hogy új avatárom eljőjön. Nem véletlenül kellett ideutaznod olyan messziről emiatt a gyilkossági ügy miatt. Gondoskodtak róla, hogy itt legyél. És most lássuk, miért!

Clark felé indult, és Lily most először érzett szánalmat a nő iránt. Szerencsére amikor megmozdította lábát, észrevette, Yog-Sothoth hatalmas hibát vétett.

A férfi már Clark előtt állt, amikor Lily előrántotta tartalék fegyverét a csizmájából. A nyalábvető nem volt nagyobb, mint két gyűrű, és egy kis marokrész. Ahogy ujjai a gyűrűkbe siklottak, a fegyver bekapcsolt, és a belőle kilőtt sugár szabályosan átszelte Yog-Sothoth testét. Az idegen isten megfordult, és előrelépett, de Lily ezúttal biztosra ment, és fejre célzott. Először hamvába halt ötletnek tűnt a hasogató fejfájása miatt, de végül Yog-Sothoth a homlokába égetett lyukkal dőlt a padlóra.

Lily felkelt, és az oroszhoz sétált. Elégedett, mégis sajnálkozó pillantást vetett rá. Alexej jó ember lehetett, mielőtt megszállta az entitást.

Clark felpattant, és Lilyre támadt. Kezében szorongatta a vodkásüveg egyik cserepét, csuklóján még ott himbálózott az elvágott kábel.

A parancsnok suhintott, majd követte hátráló ellenfelét. Lily elkapta Clark karját, azután átvette vállán a nőt, és a földhöz vágta. Kiütötte kezéből az üveget, és elhátrált.

– Te mocskos ribanc! – pattant fel Clark. – Nekem kellett volna a kiválasztottnak lennem! Engem kellene birtokba vennie a mindenek urának!

Clark ütött-vágott, de egyszer sem talált célba. Lily mindig sikerrel hátrított, de így nem vehette észre a mögötte formálódó portált. Végül a protézis nagy erejű, állcsúcsra mért csapásával a fal tövébe hajította a parancsnokot.

– És ezúttal maradj is ott! – fenyegette Lily, majd megérezte a tarkóján végigkúszó balsejtelmet.

Hátrapillantott a csaknem teljessé vált átjáróra, majd a harmadik áldozatot alakító Alexejre. Csápok vágódtak ki az interdimenzionális portálból, a nő lába köré tekeredtek, földre rántották, és nem eresztették.

Lily kétségbeesetten karmolta a padlót, mialatt hidegség kúszott lelkébe, mintha a legsötétebb úr hűvöse férkőzött volna bőre alá. Megérezte fejében egy másik, hatalmas tudatot, amely kezdte háttérbe szorítani őt.

– Nem! – üvöltötte, és protézisét a padlóba vágta. Gépies körmeivel árkot szántott a kőbe.

Csonka ujjára meredt, és ráébredt, nem engedi át magát egy idegen istenségnek! Nem azért talált magára Carl és a baleset után, hogy így érjen véget!

Minden idegszálát megfeszítette, és koncentrált. Ziháló légzését próbálta lelassítani, hogy elnyomhassa a robbanni készülő pánikot. Kézzelfoghatóan érezte a hideg érintés

gyengülését, mintha megtorpant, és lassan visszaszorult volna.

– Nem teheted ezt! Mi összetartozunk! – zengett fejében Yog-Sothoth hangja.

Lily megértette, azért kellett a rémálmok és a látomások, hogy kikölkentsék rideg gondolkodásából. Sebezhetővé kellett válnia, hogy az istenség közel férközhessen hozzá. De Lily sosem érezte olyan erősnek magát, mint e percben, és hamarosan kirugdosta magából Yog-Sothoth elméjét.

– Átkozott! – zengte az istenség a portálon keresztül, hangjával megrengette az alagutakat, és sziklákat hasított le. Egyikük a Lilyt markoló csápokra zuhant, és szétlapította őket.

A nő letépte magáról az undorító, nyálkás tagokat, és futni kezdett. Clarkot is vinni akarta, de két sziklatömb eltemette a szőke nőt.

Lily faltól falig támolygott, miközben a világ szét akart hullani körülötte. Recsegett-ropogott az aszteroida, törmelékek potyogtak a nő körül, de ő csak ment rendíthetetlenül, míg be nem vágódott a liftbe, és fel nem jutott a bázisra. A padló kettévált a talpa alatt éles recsenéssel, és az egyik oldala megsüllyedt. Lily csúszni kezdett a mellette megnyílt szakadék felé, nyirkos tenyerével mindhiába próbált megkapaszkodni a sima padlón. Épp csak sikerült megragadnia egy leszakadó csövet, és elkerülnie a halálos zuhanást. Kikászálódott a nyílásból, de egy újabb rengés a falnak dobta. Ismét bevete amúgy is hasogató fejét, de túl makacs volt, hogy feladja. Sikerült bevergődnie a vezérlőbe, és leadnia a vészjelzést, mielőtt minden elsötétült volna előtte.

* * *

Lily Tom nevét ismételte félálomban.

– Ki az a Tom? Volt még valaki magával a bázison? – kérdezte egy lila bőrű nő.

– Hol vagyok? – nyögte Lily nehézkesen.

– A Yaromi nevű mentőhajón, a vészjelzésre érkezünk, és próbáljuk ellátni magát. Ki az a Tom? Maradt még valaki a bázison?

– Tom, Thomas Andrew... Taylor. Taylor. Pilóta.

Próbálta összeszedni magát, de a nyugtató béklyóba verte.

– Nézzenek utána, azonnal! – adta feladatba a doktornő.

Lily megmakacsolta magát. Nem bízott az orvosokban, csak Tomban. Ha Tom azt mondja, megúsza, és rendbe fog jönni, akkor elhiszi. Kezdte legyűrni a gyógyszereket, így láthatta, amint valaki a doktornő fülébe súgott, és ő elfintorodott.

– Mi történt? – kérdezte Lily, és hirtelen éberré vált. – Hol van Tom?

A doktornő szavai romba döntötték Lily világát, és kirántották a realitás szőnyegét a lába alól. Ezt követően egyetlen kérdés lüktetett a fejében: Mióta próbált hozzáférfeni Yog-Sothoth?

– Nem találtunk Thomas Andrew Taylor nevű aktív pilótát egyik rendszerben sem.

– Lehetetlen! Évek óta ismerem! Ő hozott ide!

– A jelentések szerint Ön egy automata hajóval érkezett. Az egyetlen, akit ezzel a névvel regisztráltak, elhunyt kadét korában egy gyakorlat alkalmával.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

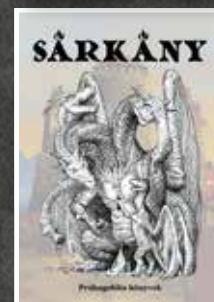
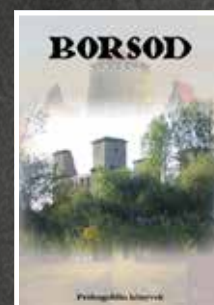
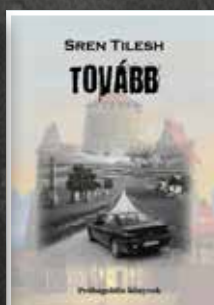
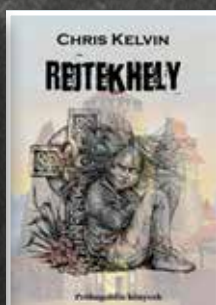
Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig
kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Zanbar

Úri passzió – 4. fejezet

Dr. Long hampsteadi otthona kellemesen távol esett London zajától és Divine meg tudta érteni, hogy miért ezt a helyet választotta. Hozzá hasonlóan az orvos szabadterhez és levegőhöz volt szokva, nehezen tudta volna róla elképzelni, hogy egy füstös, belvárosi házban rendezkedik be. Emellett meglehetősen sok helyre volt szüksége a kutatásaihoz is.

Harry este hétkor érkezett a panzióba, ahol Divine a kandalló előtt igyekezett némi alkoholos borogatással enyhíteni a lábába nyilalló fájdalmat. Fivére, Jason halála után magától értetődő módon igyekezett segíteni ifjú unokaöccsét és büszkeséggel vegyes aggodalommal fogadta, mikor az a fejébe vette, hogy hozzá hasonlóan szeretne belekóstolni a vadászatba. Sok dolga volt akkoriban a Fekete Kontinensen, így végül magával vitte. Phillipa, jó anyához illően hallani sem akart az utazásról, mondván Divine éppen elégszer borzasztotta már az afrikai beszámolóival és féltette egyetlen fiát ettől az élettől. Meg tudta érteni. Öccse, Jason kalandkerülő ember volt, aki tisztas, biztonságos életet biztosított a családjának, és Divine-nak kétsége sem volt afelől, hogy sógornője hasonló, rendezett életet szán egyetlen fiának. Végül mégis egyezsége jutottak.

Azt, hogy a maga részéről nem tudta betartani, nevesül, hogy távol tartja a fiút a legtöbb bajtól, sokáig lelkiismeret-furdalást okozott Divine számára, de az még jobban bántotta, hogy a lába miatt a fiú pénzének java is odalett. Először érezte úgy, hogy cserben hagyta a családját.

A Hampsteadbe vezető úton beszámolt Harry-nek mindarról, amit aznap megtudott. Miként az orvos feltűnő aggodalmáról is.

Unokaöccse, nálánál alig alacsonyabb, megtermett fiatalember volt, sima képű, ahogy a fekete tolmácsuk mondogatta, az övénel finomabb vonásokkal, de a család férfitagjaira jellemző, jellegzetes húsos orral. Frissen varratott barna öltönyével, utolsó divat szerint nyírt és fésült fekete hajával, valamint bőrírattáskájával, sokkal inkább illett a londoni társaságba, mint Divine valaha is fog.

Ez pedig csak fokozta benne az elszántságot, hogy kamatostul visszafizessen neki mindent és biztosítsa az ifjú jövőjét.

– Mindig is tudtam, hogy dr. Long szellemű ember, de merész gondolat volt tőle előre kijelenteni, hogy nem közönséges gyilkossággal van dolgunk. Még akkor is, ha mint elmondtad, ez, már hogy egyszerű ember követte volna el, semmiképpen sem lehet igaz. A Scotland Yard mit szólt mindehhez? – vélekedett Harry.

– A rettenetes külhoni gyilkos elmélete, aki feltehetően egy tigriskarommal, követtel azt a borzalmat, tökéletesen megfelel nekik. Végére is, ha kihagyják az ügyből az eltűnt házőrzőket, az emberi elkövető megállja a helyét.

– Ám te ebben, nem hiszel – vont fel a szemöldökét az unokaöccse.

– A kegyetlenség, még itt, a jó öreg Angliában sem ritka, de vajon hány ehhez hasonló esetről van tudomása a rendőrségnek és hányat vizsgáltak ki, vagy derítettek fel? Vajon hányan hiszik csak itt Londonban, hogy erre a szörnyűsége, egy igazi fehér, egy jó angol amúgy sem lenne képes?

Felesleges lett volna tovább magyaráznia Harrynek tudta ő jól, mire gondol. Száz meg egy gyarmati tisztviselőt láttak már, akinek sem az őslakos feketék, sem a vasútépítéshez hozott hinduk és muszlimok nem számítottak embernek, hiszen nem voltak sem angolok, sem keresztények.

A gyarmattartó gondolkodás, akárcsak korábban a rab-szolgatartó életmód, megkövetelt bizonyos felsőbbrendűséget azoktól, akik folytatták és hasznait élvezték. Ám ahhoz, hogy itt Angliában nyugodton ki lehessen jelenteni, hogy a fehérek, de főként az angolok felsőbbrendűek, tagadni kellett még a gondolatát is annak, hogy bizonyos tetteket akár egy brit alattvaló is elkövethet. Az, hogy pusztán indulatból, netalán kedvtelésből halálra verjenek egy embert, éhen, vagy szomjan veszejtsék a tűző napon, netán állati módon szétmarcangoljanak két gyereket, nem, az szóba sem jöhetett. Erre csak olyanok képesek, akik alsóbbrendűek. Talán nem is igazi emberek.

Divine fanyar elégedettséggel gondolt bele abba, hogy a Távolság-Kelet ősi gyökerekkel rendelkező nemzetei, mint a kínaiak és a japánok hasonló módon kevesebbnek, alsóbbrendűnek tartják, közel azonos okokból, őket, európaikat.

Frissen vásárolt vasfa sétabotja még kissé szokatlanul kopogott a macskaköveken, ahogy kiszállt a kocsiból. Dr. Long inasa sietve kaput nyitott nekik majd bekísérte őket. Emlékei szerint Mrs. Long szép vagyont örökölt, és a jó doktor Lord Redwoodnál töltött évei is jól szolgálták őket anyagilag. Volt hát miből afrikai körútra indulniuk, majd praxist vásárolni a doktornak, ám a ház mérete és főleg a hozzátartozó kerté kissé meglepte. Előbbi valamivel kisebb volt ugyan a Lordénál, de az utóbbi sokszorosan felülmúlta. Nem is kert volt, inkább afféle törpebirtok. Kedvére valónak találta.

Mrs. Elizabeth Long közvetlen, a férjénél csaknem tíz évvel fiatalabb teremtés volt, az a fajta újkori nő, aki nem csupán klasszikus asszonyi talentumaival, de tudásával és világlátásával is elkápráztatta a férfiakat. Divine hallotta egyszer, miként oktat ki egy antropológust a törzsi társadalomról. Mrs. Long tökéletesen tisztában volt vele, hogy egyfajta csodabogár a saját világában, melynek, minden törekvése ellenére is talán örökre kirekesztettje marad, ám úgy tűnt, ez immáron kevésbé zavarta. Angliába visszatértük óta, mint hallotta, a tudomány mellett már leendő anyasága kötötte le.

Harry előre sietett, és kezét csókolt Mrs. Longnak. Kétségtelen volt, hogy a fiatalasszony akarta ellenére, de elcsavarta unokaöccse fejét a hat hónap alatt, melyet együtt töltöttek a vadonban. A dolog nem terjedt tovább egyfajta mély, de szigorúan lovagias rajongásnál a fiú részéről. Divine biztosra vette, hogy ha módja lenne rá, Harry hasonló lányt választana magának.

– Maximillian – mosolygott az asszony felé. – Ezzel a pálcával, olyan, mint egy tengeri medve, aki bizonytalanul lépdel a szárazföldön. Ugy megragadja az ember tekintetét.

– Akárcsak kegyed, Mrs. Long – csókolt kezét Divine.

– Remélem London nincs rossz hatással önre. Sokan válnak szinte más emberre, miután brit földre tették a lábukat.

– Biztosíthatom, nagybátyám most is éppen olyan, mint Afrikában volt – segítette ki Harry.

Divine nehezet sóhajtott unokaöccse e gondolatára, s azt kívánt bárcsak máshogy volna.

– Drágám, igazán nem helyes, hogy az ajtóban tartod a vendégeinket! – szólalt meg házból a doktor.

– Milyen igaz! – mosolygott tettetett csodálkozással az asszony és félreállt az útkülből.

Longék otthona kettejük személyiségének kissé ellentmondásos, de élénk keveréke volt Divine szerint. Tudósemperek lévén egyszerre voltak precízek és szét-szórtak, csupán úgy tűnt más és más dolgokat illetően. Láthatóan a cselédek sem tudtak eligazodni gazdáik szokásain. Egyes polcok gondosan voltak rendezve és tisztítva, míg másokon, bár rend volt, már megállt a por, megint másutt a kuszán, egymáson heverő könyvek ellenére is tisztaság uralkodott.

A szalonban vagy egy tucat magas, a mennyezetig érő könyvespolc kapott helyet, három kanapé, néhány fotel, a fegyverszekrény, és egy biliárdasztal. Divine tudta, a házaspár mindkét tagja szenvedélyes játékos. A kanapék közötti asztalon az a mahagóni szivardoboz hevert, amit a doktor akkor kapott, mikor a Királyi Orvostudományi Társaság tiszteletbeli tagja lett.

A dohány élvezete azon kevés passzió egyike volt, amiben Mrs. Long nem osztozott férjével, így a férfi az ő jelenlétében, még Afrika szabad ege alatt sem gyújtott rá, és finoman arra kérte őket, tegyenek hasonlóan.

Divine tudta, hogy lesz miről beszélniük a doktorral, de nem akarta vacsora előtt szóba hozni. Mrs. Long híres, vagy inkább hírhedt volt arról, hogy királynőként uralkodott a házban. Minden, ami az asztalra került az ő keze munkáját is dicsérte, így a vacsora és az odáig vezető vendéglátói rituálék az asszony elvitathatatlan előjogai közé tartoztak. Felhajtották hát a whiskyt, hogy átmelegedjenek, majd jött a fehérbor.

Harry beszámolt az édesanyjánál tett látogatásáról, annak örömről, hogy hazatértek és finoman tolmácsolta rosszallását, hogy Divine nem akadályozta meg, hogy unokaöccse annyi pénzt költson a gyógyíttatására. Phillipa mind máig hajlamos volt a fiának általa kifogásolt szokásait másokon, elsősorban annak apján és immáron nagybátyján is számon kérni, ezzel Divine tökéletesen tisztában volt. Miként Harry is, aki fiatal korára jellemző könynyedséggel kezelte a helyzetet, sokat enyhítve ezzel Divine büntudatán.

A Long házaspár megértően hallgatta az elbeszélést, hiszen mindketten jól tudták miként történt a sérülés. Mrs. Long megígérte Harrynek, hogy levelezni fog az édesanyjával, s majd fel is keresi.

Mivel Divine kimaradt a könnyedebb társalgásból, áthágva az asszony íratlan szabályait, töltött magának még egy jókora korty whiskyt és átsétált a társalgón az udvarra néző ablakokig. Az esőben ázó kertet lassan köd ülte meg, a távolból harangzúgást hallott. A fákkal teli udvar, a sövényekkel és a távolabb álló üvegházzal újfent elnyerte a tetszését.

– A férjem említette, hogy mennyire megviselte a patológián tett látogatása – szólalt meg mögötte hirtelen a háziasszony. – Olyannyira, hogy még az illemlről is elfeledkezett – intett a szemével a kezében tartott pohárra, mikor Divine felé fordult. – Ám tudja Maximillian, én ilyennek szeretem magát – mosolygott. – Jöjjen, kísérjen át az ebédlőbe! – invitálta, ő pedig a karját nyújtotta neki.

Elizabeth Long olyan asszony volt, aki különböző módon és mértékben, de a szalonban lévő mindhárom férfit az ujja köré tudta csavarni, ha akarta, és Divine őszintén csodálta ezért a képességért.

Vonyítást, majd ugatást hallottak odakintről. Hosszú volt és panaszos, mint a falkáját kereső vadkutya a szavannán. Hamarosan felelet érkezett rá és Divine nem tudta miért, de olyan érzése volt, mintha a kertből hallotta volna.

– Vannak házőrzőik? – kérdezte az asszonyt.

– A komornyikunknak van egy kedves, öreg, aluszékony beagle-je, Alfonz, de ha jól sejtem, őlordsgága most is a konyhalépcső alatti kosarában hortyog.

Nem is illett volna ez a hang egy beagle-höz. Ez valami jóval nagyobb lehetett.

Divine vacsora közben végig kísértést érzett rá, hogy engedve az asszony finom unszolásának mindenből vegyen, de a vacsora utáni beszélgetés tiszta fejet kívánt tőle. Így végig azon igyekezett, hogy megtalálja a kényes egyensúlyt e között, és a között, amivel még nem sérti meg a házasszonyukat. Persze Mrs. Long is ismerte a gyengéit, és a vesepudingnak csak nehezen tudott ellenállni.

A vacsora végén, bár a szivar elmaradt, a sort egy kiváló Porto Branco seco zárta. Ezt már ismét a szalonban fogyasztották el, ám ezúttal már a házigazda nélkül. A jó doktor ugyanis nem sokkal a vacsora után visszavonult a dolgozójába, hogy csak nagy sokára kerüljön ismét elő. Felesége mellé ült a pamlagra, a dohányzóasztalra több bőrkötéses naplót halmozva. Jól gondolta hát akkor és ott a boncteremben, hogy az orvosnak van fogalma arról, mi lehetett az a rejtélyes anyag, amit a kennelek mellett talált. Olyannyira, hogy gondosan le is jegyeztelte, vagyis közelről és jó ideig volt alkalma megfigyelni.

Hosszú csend következett, majd Mrs. Long bátorítónan megfogta a láthatóan zavarban lévő férje kezét és bólintott. Ha ideges volt, az orvos folyvást a szemüvegét igazgatta, s Divine biztosra vette, hogy eme rossz szokása elfedésére szándékos gyakorisággal viselt okulárét. Éppen úgy, mint most.

– Mint azt mindketten tudják, mielőtt Afrikába utaztunk, a feleségem és én Lord Redwood szolgálatában álltunk. Lizy volt az asszisztensem a saját kutatásai mellett,

én pedig a család orvosa. Ólordsgága ritkán fordult meg otthon, így leginkább a húgát, Lady Redwoodot kellett kezelnem. Lady Redwood beteg volt, úgy vélem születésétől fogva. Gyenge volt a szervezete és az idegrendszere, gyakran kínoztta fejfájás, melankólia, máskor pedig egyenesen dühkitörései voltak. Úgy véltem a hangulatingadozása a depresszió tünete, ami sok nemesi családban öröklődő betegség, de a hajlam mindenképpen. Az általános testi gyengeséget is ezzel azonosítottam. Javasoltam neki a levegőváltást, az utaktól rendszerint rendbe jött egy időre. Azt is ajánlottam, hogy éljen nagyobb társasági életet, járjon színházba, folytasson levelezést. Bármit, ami kimozdítja a mindennapokból és elvonja a figyelmét attól, mely kiváltja. Ingadozott az állapota, végül mind rosszabbra és rosszabbra fordult, úgy éreztem, hiába küzdök az őt emésztő kórság ellen. Végül egy hisztérikus pillanatában rátámadt Elizabeth-re. A földön találtunk rájuk, ahogy az egyik kezével fojtogatta, a másikkal pedig ütlegette.

Divine emlékezett rá, hogy az asszony jó darabig sálat viselt a nyakában, mikor megismerkedtek, csak az útjuk vége felé vált meg tőle.

– Sokszor láttam már, miként fordul valósággal ki magából – folytatta a férje helyett Mrs. Long –, miként hullámzik a lelkiállapota a gyermekien szelíd és kedves, valamint e között a... nincs rá jobb szavam, vadállati mivolta között. Tudtam, hogy szenved, és ő is tudta, mint mikor daganat emészt az embert, mely, bárhogy is küzd ellene, egyre nagyobb és nagyobb lesz. A rémült lány tudta, hogy el fogja veszíteni a harcot önmagával és rettegett tőle. Legalább annyira, mint attól, hogy a fivére, elkerülendő a botrányt, elviteti egy magán szanatóriumba, ahonnan sohasem engedik ki többé.

Divine látta az asszonyon, hogy megviselték, a történetek és annak ellenére, ahogy elváltak tőle, aggódott Lady Redwoodért.

– Ólordsgága nem marasztalt minket, bár látszott rajta, hogy csalódott és ő maga is bizonytalan, mitévő legyen. Annyit tudtam meg, hogy nem nyúlt a végső megoldáshoz, inkább csak több ápolót fogadott, így utóvégre ugyanazt érve el, csupán a húga immáron a saját otthonának foglya.

Hallgatták a házaspárt és nem szóltak közbe, mert mindketten tudták, hogy mindez a válaszokhoz vezet majd.

– Több tekintetben vizsgáltam Lady Redwoodot, betegsége forrását kutatva – vette a kezébe az egyik naplót a doktor, melynek borítóján 1887 állt. – Az arisztokráciát generációk óta kísértik közös kórságok, a rokonházasságok miatt. Vérzékenység, gyenge idegrendszer, olykor testi torzulások. Nála úgy találtam, hogy időről-időre, erre később rendszeresen odafigyeltem, hogy egy-egy szélsőséges hangulati ingadozása után vegyek tőle mintát, elváltozások mutatkoztak a vérében az ilyen esetek után. Fekete burok a vörösvérsejtek körül, és sötét foltok a vérplazmában. Volt, mikor egy igen heves roham után szétromcsolt sejteket láttam a mikroszkópban, melyeket mint ha belülről rágott volna szét ez a fekete méreg. Más esetben viszont nyomát se láttam, minden teljesen normális volt.

– Ebből gyanakodott a zsebkendőmre kent foltra? – kérdezte Divine.

– Részint. Lady Redwoodnak olykor eleredt az orra vére. Néha minden ok nélkül, máskor, mikor ingerülten kiabált. Mindig sietve letörölte, de párszor észrevettem milyen fekete a vére. Szégyenszemre bevallom, az egyik ilyen zsebkendőt magamhoz vettem – igazgatta okuláréját az orvos.

– Miután Ezekiel így tett, én utasítottam a cselédlányokat, hogy hozzák le nekem az úrnő lepedőjét minden reggel – folytatta ismét Mrs. Long, mikor látta, hogy a férje ismét keresi a szavakat. – A test sok módon próbálja eltávolítani magából a számára ártalmas hatásokat, van, amit kiizzadunk és van, ami másként ürül ki a szervezetből.

– Vérrel – bólintott Divine komor képpel.

– Lady Redwood többször vérzett, mint az természetes lett volna, arra gyanakodtam, hogy talán a szervezete így igyekszik megszabadulni ettől a fekete miazmától. A cselédek, főleg az észak-angol cselédek nem fecsegnek, még a londoniaknál is jobban kiszolgáltattak a munkaadóiknak. Nem szóltak volna senkinek, bármit is találjanak úrnőjük lepedőjén. Ám én igen. Egy év alatt harmincegy alkalommal.

– Ennek ismeretében, én úgy hiszem, a lánytestvér, aki Lady Redwood szolgálója volt – sóhajtott Mrs. Long –, alaposan megszenvedhette azt a szolgálatot. Nem tudhatom, most milyen a Lady állapota, ám mint mondtam, hajlamos volt kárt tenni másokban. Ha most is így van, a lány talán csak azért volt képes elviselni mindezt, mert a fivére is vele volt. Ezért könyörgött, hogy hadd jöhessen vele Londonba.

– Ha így volt, itt biztonságban lehetett volna az úrnőtől – vélte Divine. – Miért szöktek volna el, ráadásul az ezüsttel együtt?

– Erre nem tudom a választ, Maximillian. Ha csak nem azt, hogy téved, ha úgy hiszi az a lány elég messzire került ezzel Lady Redwoodtól – érintette meg, Divine szerint akaratlanul, a nyakát, Mrs. Long.

Észrevette, hogy unokaöccse fészkelődik a helyén. Afrika ide vagy oda, a megannyi vér és halál ellenére sok minden volt, amiben járhatlanul mozgott még és kényelmetlenül élte meg a hallottakat.

– Az, amit találtam, amit találtunk, nagyban hasonlított arra, amit ön adott, és ami az ifjú Carl testében volt, mégis akad két jelentős eltérés – folytatta ismét Dr. Long, az okuláréját igazgatva. – Az ön folytja pusztuló vörösvérsejtekkel volt teli, bárkihez, bármihez is tartozott egykor, az szörnyű kínokat állt ki, és feltehetőleg rövidesen bele is halt. A fiúé viszont olyan volt, mintha felhígult volna, így kevésbé roncsolta a sejteket. Talán egy egészséges, fiatal szervezet le is küzdötte volna, ha nem hal bele a sebekbe.

– A Monte Cristot juttatja eszembe, habár nem is tudom annyira, miért – szólalt meg végre Harry, hogy oldja saját zavarát. – Amikor az orvos mérgezi az öregurat, mert azt reméli, attól javul majd az állapota, ha folyamatosan, kis mennyiségben adagolja. Kis mennyiségben orvosság, nagy mennyiségben mérég, azt hiszem így mondják. Ezért éli ő túl, mikor meg akarják mérgezni, míg a szolgálója belehal. A fekete mamba sem hal bele a saját mérgebe.

Lehetséges lenne, hogy az, amit a bácsikám talált, az úgy-mond maga a méreg, ami pedig a szerencsétlen fiúban volt, az pedig egyfajta kicsapódása?

– Elképzelhető – bólint a doktor –, de mint mondtam, a kennelel melletti folt gazdája...

Újra hallották a vonyítást. Ezúttal már egészen biztosan az udvarról. A konyhalépcső alatt szunyókáló beagle is felriadt, panaszos nyüszítéssel felelve rá. Divine odakapta a fejét és egy busa, fekete fejet pillantott meg a szalon ablakában. Az állat szeme kénsárgán villant a lámpák fényében. Mrs. Long erős idegzetű asszony volt, de a látványtól még ő is felsikoltott és hátráltában nekiütközött az egyik karosszéknek. Odaugrottak, hogy felsegítsék, majd mire visszafordultak az ablak felé a fej eltűnt, csupán egy sűrű, fekete, kátrányszerű folt maradt a helyén, ott ahol pofáját az üvegnek nyomta.

– Atya Isten – hebegte a doktor.

– Nem ezt a szót kerestem – morogta Divine, de magában igazat adott Dr. Longnak. A szalon ablakai viszonylag magasan nyíltak, több, mint háromlábnyira voltak a terasz kövezetétől, az állatnak mégsem kellett felágaskodnia hozzájuk, egyszerűen csak benézett rajtuk. Akkor viszont akkora lehetett, mint egy oroszlán.

– Doktorom, segítse fel a háziasszonyunkat az emeletre, egy olyan szobába, aminek legalább két kijárata van, és csukják be az ablaktáblákat, majd toljanak eléjük valamit! Vigye a teljes személyzetet is. Harry, menj velük, majd ha végeztek, gyere azonnal vissza! Addig is doktor, kérem a fegyverszekrény kulcsait.

Levedlette magáról az úriembert, vadász lett megint és az orvos tudta, hogy helyesebb, ha nem ellenkezik. Átvette tőle a kulcsot, és mikor mindhárman elhagyták a szalont, egy kivételével leoltotta a lámpákat, majd egy vázából vizet locsolt a kandallóba. Nem alszik majd ki elég gyorsan, de minél kevesebb fényre volt szüksége idebent. A szalon ablaktáblái kívül voltak, nem vesződhetett velük, ahogy a többi földszintivel sem.

Odakint egyre sűrűbb lett a köd, a bokrok közötti ösvények teljesen eltűntek. Lassú léptekkel megmozdult valami, majd eltűnt a szeme elől, hogy harminc lábbal odébb bukkanjon fel. Aztán megint és megint. Talán egy egész farka.

Lábak dobogása a lépcsőn. Kinyitotta a fegyverszekrényt.

– A doktor el akarta küldeni az inast a rendőrökért, de gyorsan lebeszéltem róla – sietett be az ajtón Harry, nyomában az orvossal.

– Helyes – bólintott –, nem élné túl.

Dr. Long Afrikában is csak vadászpuskát hordott magánál, itt sem tartott egyebet, de szerencsére három revolver is feküdt a szekrény polcán a töltények mellett. Több a semminél. Alig több, de több. Megtöltötte az egyiket és az orvos kezébe nyomta, majd egy doboz lőszert is

– Terelje fel a cselédeket az emeletre, aztán zárkózzon be és nyisson tüzet bármire, ami nem mi vagyunk. Most pedig kérem a nadrágtartóját!

– Parancsol? – sápadt el a doktor.

– Harry és én vadászni megyünk, és eszem ágában sincs biztosítás nélkül kimenni ebbe a tejködbe!

Unokaöccse értette mire gondol, csinálták már ezt, mikor egyszer emberevőre vadásztak Mfuwében. Kissé körülményes volt úgy újrakötni a nadrágtartót, hogy eredeti szerepét is betöltse, de kötelként is szolgáljon, ám már ismerték a módját, és a jó doktoréval együtt több volt, mint elég. Divine felöltöje egyik zsebet teletömte söréttel, a másikba annyi töltényt szuszakolt, hogy majd szétrepedt a varrás, övébe tűzte a revolvért, majd Harryvel a nyomában a teraszajtóhoz lépett.

Unokaöccse nem kérdezte miért nem maradnak a házbán, mert tudta a választ. A lord cselédszobájának ablaka huszonöt láb magasan volt, ez a fenevad mégis bejutott és a mérete miatt feltehetően a hevenyészett barikádok sem tartották volna vissza túl sokáig. Végeznie kellett hát vele, vagy éppen velük.

A kertben hideg volt és még mindig szemerkélt az eső. Divine ezúttal hálás volt a sövényekért, mert bár derékig értek, a látást nem akadályozták és kellően felosztották az udvart ahhoz, hogy ne kerüljenek hirtelen nagy területre. Lassan haladtak, mivel Harry időnként lényegében hátrafelé lépkedve tartotta szemmel, azt ahonnan jöttek.

– Mit gondolsz, mi lehetett az? – suttogta Harry. – Kutyanak, de még oroszlának is túl rövid volt a pofája, túl sötét, túl nagy.

Meg tudta érteni unokaöccse aggodalmát. Ismét felémelt benne a barátját elnyelő kotorek képe, és az ablak, mely éhesen ásított odafent. Lelkének istenfélő, babonás része nem hogy elnyomta volna, de fel is nagyította az ablakban látott torz pofát és a hozzá tartozó teremtményt. Vadász énje viszont igyekezett úgy kezelni a szörnyeteget, mint holmi hatalmas, csúf állatot. Ettől valahogy leegyszerűsödtek a dolgok. Ez egy állat volt és nem több.

Hangokat hallott, ezúttal nem vonyítást, vagy ugatást, inkább reszelős hörgést, és olyan morgást, ami szinte emberi torokból származott. A kert egyik fáján varjú károgozott. Mordulást hallott közvetlenül mellettük, hát odafordult és tüzelt. A sövény szétszakadt, a sörétek felszaggatták mögötte a talajt. Újabb zaj, ezúttal balról, most Harry perdült és lőtt, közben ő újra töltötte a kiürült csövet.

Fene ette londoni etikett! Ha magával hordhatná, a saját fegyvereit nem lennének most ekkora bajban. Egy éve vett egy Winchester 1887-es Henry rendszerű sörétes puskát, éppen az ilyen helyzetek miatt. Hat darab 8-as, de inkább 6-os sörét még egy hímoroszlán is levert a lábáról. Ám a puszka és minden más felszerelése, szétszerelve hevert átmeneti otthonában az ágy alatt, egy vasalt, lakattal zárt láda mélyén.

Elágazáshoz értek, féltérde ereszkedve mindketten befordultak ez egyik irányba. Divine összeszorított foggal felszisszent a lábában szétaradó fájdalomtól. Meleg, száraz idő és sok pihenés! Hallották a morgást és a fű neszezését a jókora mancsok alatt.

– Bácsikám – szisszent fel Harry.

Csupán a vállá felett lesett át, fegyverét egy pillanatra sem fordítva el az ösvény rá eső feléről. A fenevad ott áll tőlük alig húszlábnyira, alakja részben beleveszett a ködbe és a sötétségbe, hogy aztán el is tűnjön benne, ahogy az unokaöccse ráemelte a vadászpuskát.

Hörgés és mordulás abból az irányból ahonnan jöttek. A sövénynek kellett hátrálniuk, hogy legyen elég helyük

arra fordítani a fegyverüket és egyszerre elsütni, mint a négy csövet. Szükség volt rá. Az állat valóban legalább három láb magas volt, nőstényoroszlán méretű és olajos fekete. Úgy is futott, mint egy nagymacska, pillanatok alatt átszelve a közöttük lévő távolságot. A rengeteg sörét beletépett a sövénybe, felverte a keskeny ösvény murváját, de akadálytalanul suhant át a fenevadon.

– Az istenit! – szisszent fel Harry, majd amennyit csak a nadrágtartók engedték mindketten oldalra vetették magukat, el az állat útjából.

Az úgy száguldott feléjük, hogy Divine más esetben biztosra vette volna, hogy nekirohan a sövénynek. Más esetben. Három lábra tőlük az állat elrúgta magát és átszökkent felettük, vissza a ködbe ahonnan jött.

– Bűdös fenébe! – tápázkodott fel, majd felsegítette az unokaöccsét.

– Sósörétet kellett volna hoznunk – dünnyögte Harry.

– Mit? – fordult körbe, az állatot keresve, miközben újratöltött.

– Sóval töltött sörétet. Azt írják, az hasznos.

– Állítólag a Jézus keresztjéből faragott karó is hasznos, mégsem lődözünk vele, fiú – korholta Harryt. – Gyerünk tovább!

Megremegett a köd, ám ezúttal nem a fenevad bukkant elő belőle, hanem vérfagyasztó vonyítás hallatszott és Divine érezte, hogy a lába és a karja elgyengül, majd megszédül, s talán össze is rogy, ha Harry nem kapja el. Sérült jobb combjába újra fájdalom nyilallt, éppen olyan éles, mint mikor az oroszlán marcangolni kezdte. Ha maradt még benne szemernyi kétség is afelől, vagy remény az iránt, hogy nem közönséges vérebekekkel van dolguk, akkor az most szertefoszlott. Ezek a dögök rosszabbak voltak az emberevőknél, mert azok bár ördögien ravaszak voltak, legalább fogott rajtuk a golyó.

– Kellene egy csali – suttogta a háta mögött Harry.

– A doktort, vagy a feleségét szeretnéd? – élcelődött fanyarul.

– Inkább magamat. Te jobban lősz, én jobban futok. Meg aztán vettem egy ezüstözött acéltört is. Azt írják, az se haszontalan.

– Befejeznéd ezt az ostobaságot? – fordította a fejét az ifjú felé, az már el is vágta az őket összekötő nadrágtartót és gyors léptekkel eltűnt a ködben. Az ostoba kölyök! Mikor lett ez ilyen felelőtlen?

Harry szándékosan hangosan haladt, így Divine jól tudta merre jár, s milyen zajt csap, tehát bármi más, ami nem az övé volt, az csak a vérebekekhez tartozott. Vajon hány lehet belőlük? Szerencsére annyira nem ment el az unokaöccse esze, hogy nagyon messzire menjen tőle. Lassan lépkedett, remélhetőleg vele párhuzamosan, míg nem kiértek a sövények közül a kert hátsó felébe, ahol emlékei szerint az üvegházat látta még vacsora előtt.

A hold egy pillanatra előbukkant az esőfelhők közül, sápad fénybe burkolva a ködlepte udvart, ám az ettől cseppet sem lett nyomasztó. Mordulás, fekete tömeg nekiiramodása a sűrű miazmában és emberi kiáltás. Harryé. A jó fenébe!

Rohant. A valóban nőstényoroszlán méretű állat ekkora már a földre döntötte az unokaöccsét, karmaival szaggatva annak felöltőjét, miközben pofájával annak torka felé

kapkodott. Harry ez utóbbit igyekezett minden erejével távol tartani magától. A vadászpuska sörétjei benne is kárt tettek volna, ezért Divine nekiment az állatnak, a puskatussal sújtva annak fejére. Ezúttal sikerrel járt, a keményfa még keményebb csonton csattant. A fiúnak ekkorra csak sikerült előrántani azt az átokverte, vacak tört és többször egymás után beledöfte az állat nyakába és oldalába. Ő a pisztolya után kapott és háromszor is belelőtt a dögbe, míg az végre hörögve lefordult Harryről és görcsös vonaglás közepette kimúlt.

Unokaöccse sápadtan kapkodott levegőért a nedves fűben, több sebből is vérezve, de láthatóan épen. Egy pillanatra Divine eszébe jutott, hogy a szerencsétlenül járt ikrek sebeiben is találtak, az ezek szerint ebből a fenevadból származó fekete anyagot, gondja lesz hát rá, hogy jól ellássák a fiút, mikor ennek vége lesz.

– Mondtam, hogy hasznos – erőltetett vigyort a képére Harry megemelve a kezében tartott tört.

– Az óvatosság. Az hasznos – segítette talpra. – A józan ész. Az hasznos. Erre tanítottalak?

A mosoly eltűnt Harry arcáról. Nem, nem erre tanította, ám a jelen helyzet rendhagyó volt.

– Most bele tudtunk lőni, illetve vágni – ismerte be Divine. – Miért? – guggolt le a bűzlő döghez.

– Olvastam erről...

Már megint ez az olvasás! Éktelen marhaságokat képesek egyesek összehordani, csakhogy eladhassák a fércműveiket. Sósörét, meg ezüstkés! Ha legközelebb keresztet és szent vizet lát a fiúnál, a nagy égre, kitagadja!

Panaszos vonyítást hallottak ismét, és egy hangosan csörtető állat zaját. A ház felé tartott.

– Gyerünk!

Valódi futásról szó sem lehetett. Ő a kínok kínját állta ki a lába miatt és Harryt is helybenhagyták, hát siettek, ahogy bírtak. Újratöltött, és unokaöccsével a sarkában benyomult a szalonba, melynek üveglakka pár pillanattal korábban tört össze, amikor az állat átvette magát rajta. Ezek szerint egy zárt ablakon nem tudnak csak úgy átjutni. A még pislákoló lámpa gyér fényében fekete foltokat látott a szőnyegen és egy eleddig nem érzett, érdes, ózonszerű szag töltötte be a levegőt. Reccsenő lépcsőfokok és ijedt női kiáltás odafentről.

– Menj előre! – intette a fejével felfelé.

Dr. Long házának emeleti folyosóján még égtek a lámpák, így pontosan látták, hogy az állat milyen bizarr látványt is nyújt, természetellenesen fejlett izmaival, egyszerre macska és kutyaszerű vonásaival, valamint azzal, hogy részben áthatolt rajta az olajlámpások fénye. Egyedül azon részei voltak szilárdak, amikkel az ajtnak rontott. Harry kivárta az újabb rohamot és mindkét csövet elsütötte, majd eldobva a fegyvert, revolvért rántott és újra tüzelt. Fájdalmas vonyítás, majd az állat botladozva tántorgott pár lépést a folyosón, aztán összerogyott. Harry a biztonság kedvéért a még megmaradt két golyóját is beleeresztette a vaskos koponyába.

Nem volt több vonyítás, sem panaszos, sem vadászatra hívó, a Long kúria és környéke ismét elcsendesült.

Jimmy Cartwright

Fordítva

Béla fáradtan rogyott le a fotelba, hogy pihenjen egy kicsit az egész napos munka után. Ma is korán kelt, mint szokott, hogy egy frissítő tusolás után elkészítse a családi reggelit, és kávé, teát főzzen. Igaz, eléggé bosszantotta, hogy senki sem értékeli igazán az erőfeszítését, hogy a nap legfontosabb étkezését elkészíti. Mindenki csak szemezgetett, csipegetett, kortyolgotat az ételből, mert persze most is rohanásban voltak. Miután kikísérte feleségét, és egy semmitmondó csókkal elköszönt tőle, visszament, hogy ő maga is rendes ruhát vegyen fel. Elvitte lepukkant autójával a gyerekeket az iskolába, majd bevásárlás után hazaérve bedobálta a szennyest a mosógépbe, feltakarított, kiteregette a kimosott ruhákat. Mindezzel végezve elment a gyerekekért a suliba, csak hogy a kisebbet, Petikét kitegye a zeneiskolánál, mivel aznap épp fuvolaórája volt, a nagyobbikat, Szilviát pedig elvigye a rögbi edzésre. Speciál ide szeretett járni, mert legalább egy kicsit legeltethette a szemét a jó alakú, kidolgozott izomzatú edzőn, Márián. Időnként flörtölt is vele egy kicsit az edzés után, amikor megkérdezte, hogyan értékeli lánya teljesítményét. Többet azonban nem mert, hisz Mária is férjezett asszony volt. A rögbipályáról szerencsére útba esett a zeneiskola, még igazán kerülni sem kellett a hazaúton. Otthon, megbizonyosodva róla, hogy a kölykök nekifogtak a másnapra feladott leckék elkészítésének, nekifogott vacsorát főzni, hogy felesége a nehéz irodai munkanap után kiadós étellel csillapíthassa étvágyát. Most volt egy kis ideje pihenni amíg főtt, sült a vacsi. Ilyenkor kedvenc brazil szappanoperájával kapcsolódott ki egy üveg sör mellett.

Éppen elkészült mindennel, amikor befutott felesége, Éva.
– Szia drágám, megjöttem! Mi van ma vacsorára? – kérdezte édes, csilingelő hangján.

„Mocsok disznó” – rémlett föl egy klasszikus válasz Béla elméjében, és remélte, hogy nem mondta ki hangosan.

– Kókusztejes garnéleves, sertécsülök narancsmártásban, mellé ananászos-zöldseszes sült rizs – válaszolta végül Béla.

– Jaj, már megint? Egy hónapja is ez volt – nyavajgott Éva.

– Lehet, drágám, de ez most sokkal jobban sikerült. Biztosan ízleni fog. Már meg is terítettem. Még bort is készíttettem be a hűtőbe.

– Jaj, de édes vagy, egyetlenem! – bújt hozzá Éva, s arcon csókolta. – Gyerekek! Vacsora! – kiabálta férje füle mellett.

Miután Béla hallása kitisztult, az étkezőbe vitte a teli tálat, majd elkezdte kiszedni az ételt. Közben a felesége leült az asztalfőre, s elgondolkodva megszólalt:

– Elhatároztam, hogy a házban ezentúl nem hordok ruhát.

Béla kezében megállt a merőkanál. Először azt hitte, rosszul hall, ezért rákérdezett:

– Mit mondtál, édes?

– Azt, hogy elhatároztam, hogy a házban ezentúl nem hordok ruhát.

„Akkor csak jól hallottam.” – nézett feleségére Béla elgondolkodva.

– De... mi lesz a gyerekekkel? És egyáltalán. Miért?

– Nem tudom, valahogy... kényelmetlen, feszélyez. Egész nap be vagyok zárva ezekbe a divatos, drága rongyokba. Nem jutok levegőhöz. Pedig kell, hogy a testem, a bőröm is levegőhöz jusson. Lassan kezdi elveszíteni a fényét, a ruganyosságát. És van még egy jó hírem egyetlenem. Beiratkoztam jógaórára, hogy a combomat könnyebben a fejem mögé tudjam tenni.

Béla tátott szájjal, levegőért kapkodva bámult feleségére, aki ragyogó szemmel, kedvesen mosolyogva figyelte férje reakcióját.

– Nem... nem találok szavakat. Ezt komolyan mondd?

– Béla! – nézett Éva szigorúan a férjére. – Szoktam én viccelni?

– Háttöő... neeem... – válaszolta Béla, aki lassan kezdett magához térni, és befejezte a leves kiszedését. Közben a gyerekek is megérkeztek a vacsoraasztalhoz. Az étel láthatóan mindannyiuknak ízlett, és a bor is elég szépen fogyott. A végén Éva fel is tette a kérdést:

– Drágám, biztos vagy benne, hogy eleget ittál? Nem kérsz még egy pohárral?

– Nem, köszönöm, elég volt ennyi, édesem.

Az étkezést befejezve Béla nekiállt, hogy elmosogasson. Éva a nappaliban leült a TV elé, és valami sportközvetítést kezdett nézni. Béla a mosogatást befejezve bement hozzá, majd a vállát átölelve megcsókolta a nyakát. Ám lehajlás közben sikerült egy kellemes durrantania. Éva ragyogó szemmel nézett fel rá.

– Ez egy nagyszerű szellentés volt! Megismételnéd?

Béla némileg elpirulva válaszolt.

– Ugyanmár, hihí, ez csak... természetes emésztési folyamat. Inkább te.

– Na jó, de te akartad aranyom! – válaszolta Éva, s kissé megemelve eleresztett egy igazi recsegőset. Mindketten felnevettek. A sportközvetítést épp reklámmal szakították meg, s Éva rápillantott az órára.

– Te, Béla! – szólt fennhangon. – Ma péntek van, igaz?

– Igen, legjobb tudomásom szerint péntek van.

– Akkor neked most épp nem a fiúkkal kellene lenned a kocsimában?

– Á, ma nem. Gábor lebetegedett, Ferinek valami táborba kellett vinni a gyerekeit délután, Ödön meg a holnapi házassági évfordulójára készül.

– Akkor mit szólnál hozzá, ha mi csinálnánk közös programot?

– Örülnék neki, édesem.

Éva felállt, s miközben megkerülte a kanapét, ledobálta magáról a ruháit, s csak a csipkés, vörös színű alsóneműt hagyta magán. Bélához érve átkarolta annak derekát, majd érzéken a fülebe súgta:

– Úgy unatkozom. Szexeljünk!

No, Bélának se' kellett kétszer mondani. Karjába kapta feleségét, majd beviharzott vele a hálószobájukba. Tetszett neki Éva új hozzáállása a dolgokhoz, s remélte, hogy ez hosszabb távon is megmarad, nem csak valami múlt hóbort. Így talán több lelki ereje lesz elviselni a napi robotlást a háztartásban és a gyerekekkel.

Mozijegy

SzaGe

A mumus (The Boogeyman 2023)

Valószínűleg mindenkinek volt valamiféle gyermeki félelme. Legtöbb esetben a sötétség, vagy az abban lapuló „dolgozók”, amik a frászt hozták gyermeki elménkbe. Idővel ez a félelem lecsillapodik, de ismerem olyan felnőttest, aki csak a felkapcsolt éjjelilámpa fényénél tud elaludni. Vajon ő feldolgozta a traumát, mely ezt okozta? Aligha.

Stephen King, a félelemkeltés nagymestere is tisztában van vele, hogy a sötétben lévő lényekkel remekül együtt lehet „dolgozni”, ha ijesztgetésről van szó. Ezt az érzést bő ötven éve öntötte bele egy rövid novellába, melynek a Mumus (The Boogeyman - 1973) címet adta. Sok dicséretet kapott érte, mert az olvasása közben a csontig hatoló borzongás kilép a bekezdések közül, és rátelepszik az ember elméjére. King ehhez egyébként nagyon ért. Ám ezt vizuálisan megjeleníteni már sokkal nehezebb feladat. A legtöbb King adaptáció itt vérzett el az elmúlt évtizedek során. Pedig sokan próbálkoztak vele. El kell fogadni azt a tényt, hogy vannak történetek, amik csak a könyvekben tudják kifejteni teljességgel a hatásukat. King esetében se hallottam olyat, hogy valami jobban sikerült a mozivászonon, mint a könyv olvasása.

A Mumus a szerencsésebb adaptációkhoz tartozik. Noha jobban fókuszáltak benne a drámára, mintsem a horrorra, de a rémségek kedvelői is megkapják a maguk „véres lepedőjét”. Egyébként a dráma kiváló táptalaja a horrornak, mert miután kellően lehúzták a nézőt vele, megadják a tortúrát a gonosz ténykedésével. De nem árt, ha ezt a két tényezőt megfelelő arányokban keverik, különben összezavarják vele az embert. A katyvaszra meg senki se vevő. A közösségi oldalak negatív visszhangjai tulajdonképpen erről szólnak. Persze, nem lehet mindenkinek megfelelni.

Nekem kifejezetten tetszett a képi világ, amely tökéletesen illeszkedik a lesújtó történethez. Ijesztő tud lenni egy játékokkal teli gyerekszoba, ha megfelelőképpen használjuk a fényeket és árnyékokat. A lény kivitelezése és munkálkodása se tűnt hatásvadászatnak, bár időnként súrolta a „Na, persze!” határait. Egyebek között imádtam a Mumus szemének csillogását a sötétben. Ilyen dolgokra a mai napig ráparázik az ember, mert a hétköznapi libabőrözés egyik gyakori motívuma a szempárnak hitt dolog, amely tükröződik a sötét szobában. Mindez az éjszaka kellős közepén. Ekkor tudatunk igyekszik megnyugodni, hogy az csak egy ott felejtett használati eszköz. Tényleg?

Nem lehet, hogy mégis szörnyek lakják azt a szekrényt? Ha feloltjuk a lámpát, úgyis kiderül.

A Mumus apró sebeiből nem itt csordogál a vér, hanem inkább az átgondolatlanságok tették néhol hiteltelenné. Gondolok itt például a labirintus-szerű házra, ahol a cselekmény java része játszódik. Járnak-kelnek benne a főszereplők, de mintha egy másik dimenzióban élnének. Mert a sikításokat nem hallja senki, ugye? Se a szomszédok, se a környékbeli kutyák, de még az egy fedél alatt tevékenykedő apuka se. Ezt nehezen veszi be a gyomrom, mégis megbocsátható. Talán a kiszolgáltatottság keserű érzését akarták vele felerősíteni, de ez inkább vékony jég a gyanútlan korcsolyázó alatt. Akárcsak az apa megfutmodása saját családi problémái elől. Létezik ilyen, ám kevésbé gondolnám, hogy hasonló szituációban lepasszolná bárki a gyermekét. Az is jó kérdés, hogy hogyan gondolta az író ezeket cirka ötven évvel ezelőtt. Azóta sok minden változott.

A történet középpontjában egy család áll, akikhez beköltözik a Mumus. Először csak ijesztgeti Sadiet (Sophie Thatcher) és Sawyert (Vivien Lyra Blair), a gyerekeket, de aztán kegyetlenkedős lendületet vesz Willen (Chris Messina), az édesapán is. Látszólag megállíthatatlan, de idővel a kétségbeesett család nem várt helyről kap némi segítséget.

Rob Savage rendező már bebizonyította Az utolsó rítus (Host 2020), hogy érti a horror műfaját. A mumus (The Boogeyman 2023) esetében se vallott kudarcot úgy vélem, és arányaiban tisztességes produkciót tett az asztalra. Viszont mindig lesznek kételkedők, akiknek már semmi se jó. Őket is meg lehet érteni. Személy szerint jól szórakoztam a filmen, mert hozta a parázás mellkastágító érzését.

„A mumus egy kellően hatásos horror-dráma, ami után egy darabig be fogjuk csukni a szekrényajtót.”

edwardhooper

A kósza szél

Peregnek majd a fények,
A sötétség mélyén,
Megcsillan egy remény,
Érzed majd a lüktetését,
Életünk mindenségét
Elrepíti a kósza szél.
Elringatnak a hullámok,
S a mennyekben
Szitálnak vágyak emlékei.
Hívsz a messzeségbe,
Legyőzzük majd
A kopár halált.
Számodra szakítottam
Ezt a gyémánt rózsát,
Neked adtam mindenem,
A kietlen sivatag csillogását,
Éji csillagok lángját,
Zuhatagok simogatását.
Neked adtam vándorlásom,
Neked adtam létem,
Neked adtam kínlódásom.

Tumicz Krisztina

Ahogy az árnyék halad

csillagokat tollammal
írom az út menti fák fölé
a felhőkön hintázva
ahogy az árnyék halad
hallgatom a belső hangomat
aki megint magamra hagyott
és azt, aki helyébe szivárgott

ahogy az árnyék halad
megannyi gondolatom
két énem közé ragad

csillagokat tollammal
pontokból az égre firkálom
és a felhőkön hintázva
ahogy az árnyék halad
átlépek magamon, de abban
a másokban is én lakom
akit a helyébe talállok

ahogy az árnyék halad
megannyi gondolatom
két énem közé ragad

Erdős Sándor

Őszköszöntő

Eljött az ősz bekopogtat
ajtót nyit neki a nyár
őszköszöntő kis nótákat
énekel egy kismadár.

Rótaranyra festi át ősz
a zöld faleveleket,
lerázzák a fák magukról
így várják majd a telet.

Natali Sanders

Bukott angyal...

Bukott angyalként és szárnyaszegetten
zuhanok a mélybe le.
Szilánkos könnyeim utat szántanak
a pokol fenekére.
Rab madárként saját agyamba zárva,
Üvöltöm gyászos, izzó
haragom erre a romlott világra.
Torz lett az élet, inverz,
benne fals és sértő mindegyik szólam.
Kevés olyan lény van már,
kiben őszinte tisztaság és jó van.
Pokol legmélyén égek,
vad vágyaktól fortyog az ádáz katlan.
Sok már az olyan emlék,
ami inszaggatóan nem hívatlan.

Baranyi Imre

Ősz ezüstje

A tóra ősz ezüstje száll a csendben,
a víz fodorja ringva intonál,
amint karolja fűz sodorta lelkem,
s amott közelg a rozsdaszín halál
avart terítve már a parti útra,
a lépteit remegve hallgatom,
vajon ma mennybe visz, talán pokolra,
netán nem is haragszik oly nagyon,
csak éppen erre hozta most a kedve,
lehet, hogy elkerül, hiszen takar
megint a fák között a barna este,
s az is lehet, hogy ő ma mást akar.

Ha már ütött az óra, hát tegye,
de perlekedni nem fogok vele.

